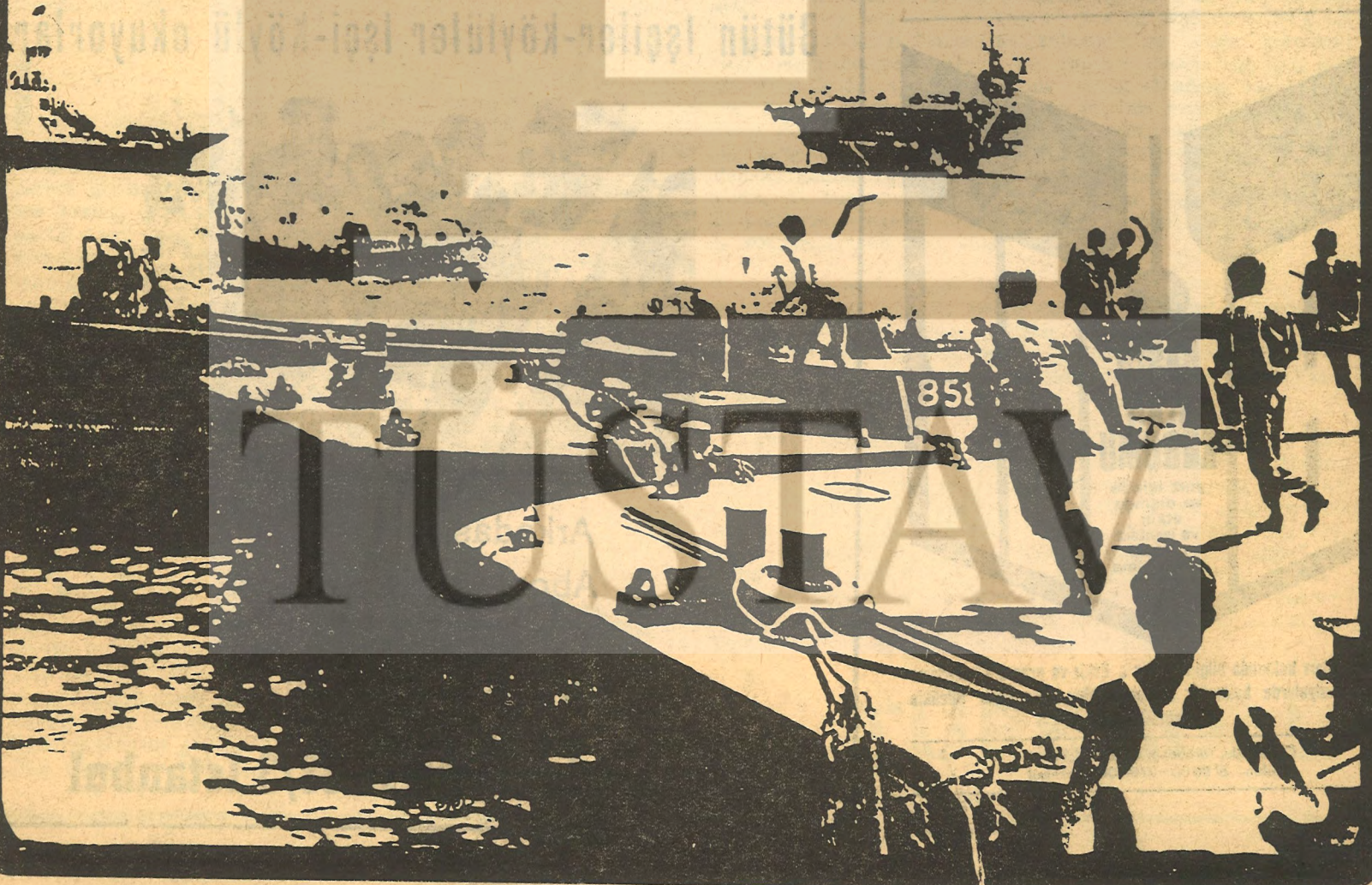

TÜRK SÖZÜ

28 EKİM 1969
FİYATI : 125 Krş.
YIL : 2 - SAYI :

102

ölçü seçimler değil,
**güçlenen
milli demokratik
MÜCADELEMİZDİR**

Cumhuriyet Bayramımızı Kutlamaya Lâayık olmak için

Bundan 46 yıl önce, emperyalizmi bir millî kurtuluş savaşında ilk defa yenmiş olan Türkiye halkı, bağımsız ulus olarak Mustafa Kemal'in önderliğinde yeni yaşantısına başlarken sultanlığı yıktı ve cumhuriyeti kabul etti.

Sultanlık, merkezi Osmanlı feodalitesinden gelme bir üst yapı kurumuydu. Bu kurum, 19. yüzyıl içinde Osmanlı toplumunun kapitalist batıya açılışı sonucu değişikliğe uğramış ve sadece feodal mütegalibeyi değil, aynı zamanda emperyalizmin doğrudan doğruya kendi emrinde bir sınıf olarak meydana getirdiği komprador burjuvazisini de temsil eder duruma gelmişti. Öyle ki, Kemalistlerin yıktıkları sultanlık, emperyalizm + komprador sermayesi + feodal mütegalibe ortaklığının Türkiye topraklarında sürdürdüğü sömürünün bir sembolüydü.

19. Yüzyılda Osmanlı toplumunun batıya açılışı, bu topraklara komprador kapitalizmiyle birlikte onun antitezinin, Türkiye milliyetçiliğinin de gelişmesinin elverişli ortamı hazırlamıştı. Milliyetçiliğe sahip çıkan başlıca zümre, küçük - burjuva kökenden gelme asker-sivil aydınlardı. Bu zümrenin geniş çevrelerinin çıkarları, komprador sermayesinin çıkarlarına olduğu kadar, feodal mütegalibelerinkine de karşıydı. Bu bakımdan kurulu düzeni tehlikeye sokan bütün yenilik hareketlerinin asker - sivil aydın zümreden gelmesi rastlantı değildir. O dönemde sanayii pek

önemsiz olan Türkiye toplumunda, işçi sınıfı sayıca da, bilinç bakımından da bağımsız bir güç olarak tarihi gelişmeye ağırlığını koyma olanaklarından yoksundu. Ve bu durumda devrimci nitelik taşıyan hareketlerde hegemonyanın küçük - burjuva kökenli aydın zümrede oluşu tabii bir şeydi.

Millî Kurtuluş Savaşımız, emperyalizm çağında küçük - burjuva kökenli aydın devrimciliğinin ve milliyetçiliğinin doruğa ulaştığı bir dönemdir. Bu savaşta hegemonyayı elinde tutan asker - sivil aydın zümre adına hareket eden Kemalistler, şehir ve köy emekçilerinin tümünün gönüllü ittifak ve desteğini sağlayarak, başta kompradorlar olmak üzere, emperyalizmin işbirlikçisi durumunda bulunan sınıfları tecrit edip, dünya tarihinin ilk başarılı millî kurtuluş savaşı destanını yazdılar. Daha sonraki dönemde Kemalistlerin bir millî burjuvazi yaratarak kapitalist yoldan kalkınma hayaline kapılmış olmaları, asker-sivil aydın zümrenin Türk toplumundaki öteki sınıflardan ayrı durumunu değiştirmez. Türkiye gibi emperyalizmin sömürü alanı olan geri bir tarım ülkesinde, hem yabancı sömürüye, hem yerli sömürüye konu olan bir ülkede nimetler sayılıdır. Ve Türkiye'nin varlıklı sınıfları, sayısı yarım milyonu çok aşan asker-sivil aydın zümreyi kapitalist batı ülkelerindeki gibi zümre olarak tatmin etme olanaklarından yoksundur. Bu zümrenin kapitalist sınıf

tan da, büyük toprak sahiplerinden de ayrı niteliğinin arkasında bu gerçek yatmaktadır.

46 yıl önce emperyalizmin ve işbirlikçilerinin sömürü ve tahakkümünün sembolü olan saltanatı yıkanlar ve yerine Türkiye Cumhuriyetini kuranlar, bu sömürü ve tahakküme sonsuzluğa dek son verdiklerine inanıyorlardı. Ama, yapılan devrimin daha çok üst yapıda kalışı ve alt yapının kökten değişikliğe uğratılmaması olması durumu, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin ellerine geçen ilk fırsatta kendilerini yeni şartlara da uyduzarak yeniden tahakkümünü kurmalarına imkân verdi. Öyle ki, Cumhuriyetin 46. yıldönümünü kutladığımız bugün, biz Türkiye yurtseverleri, çok değişik koşullarda olmakla birlikte bir kez daha Mustafa Kemal ve arkadaşlarının 1919'da karşı karşıya buldukları millî görevleri yerine getirmekle yükümlüüz: Türkiye'nin istiklâli tamını gerçekleştirmek, yani yurdumuzu tam bağımsız ve gerçek ten demokratik bir ülke durumuna yükseltmek...

Cumhuriyet Bayramımızı kutlamaya lâayık olmak için, bu ulusal görevin yerine getirilmesinde payımıza düşeni yapmak zorundayız.

TÜRK SOLU-AYDINLIK

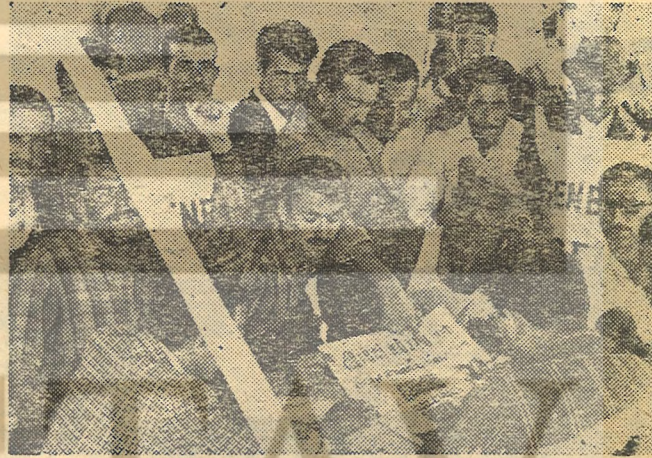

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır * Eskiz ve program hazırlanır
Objektif tavsiyelerde bulunulur * Tespit edilen programlar titizlikle
yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no: 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

(Basın: 61000)

Bütün İşçiler-köylüler İşçi-Köylü okuyorlar

Arkadaş sen de okul
Abone ol, abone bul
Gazetene omuz ver!
Yıllık abone 6 lira

Divanyolu caddesi 83/3 İstanbul

başyazı ●

Devrimciliğin Mihenk Taşı

Türkiye'de bir karşıdevrim olmuştur. Ve her devrimcinin görevi bu gerçeği teslim ettikten sonra, herşeyden önce devrim yolunda kaybedilen mesafeyi kazanmak ve Türkiye'yi bağımsız bir ülke durumuna yükseltmek için, gereken mücadeleyi vermek ve ancak bu yapıldıktan sonra yeni devrimci görevlere yönelmektir.

NASIL sonuçlanacağı esas çizgileriyle önceden belli olan seçim sona erdi. Eli memleketin nabzında, parti politikacılığıyla gözü kararmış yazarlar, seçim tahminlerinin doğru çıktığını görmeden gelme bir sevinçle, daha doğrusu üzüntüyle, «ben demedim miydi?», anlamında yazılar yazdılar. Bunlar arasında Gallop Enstitüsüne parmak ısırtacak bir isabet kaydeden İlhami Soysal oldu. Soysal, seçim sonuçlarını yüzde yüz doğru tahmin etmişti.

Ve nihayet, milletvekillerimiz Meclis kürsüsüne tırmanıp yemin ettiler. Süleyman Demirel namusu üzerine devletin bağımsızlığını koruyacağına, Erbakan laiklik ilkesine bağlı kalacağına ve İnönü de Anayasayı koruyacağına and içtiler.

Oysa, yeni meclisin terkihi ve bu terkihin sonucu olan meclisteki ortam, millî bağımsızlık, demokrasi, laiklik; 27 Mayıs Anayasası gibi kavramlarla bağdaşan bir ortam değildi. Cumhuriyet tarihinde ilk defa olarak, açıkça şeriatçılık ve hilafetçilik dâvasıyla ortaya atılan bir gurup yer almıştı üçüncü dönem Millet Meclisinde. Ve bu hilafetçi gurubun öteki partilerde de açık ya da kapalı uzantıları eksik değildi. Mutlak çoğunluğu elde etmiş olan Aladet Partisi Meclis Gurubunca, takunyacılar masonlardan bazı önemli mevzileri ele geçirmişlerdi. Ana muhalefet partisi CHP'ye gelince, bunda da göbekçiler egemen durumdaydılar. Geçen mecliste bir guruba sahip olan TIP'in başını nihayet Aybar Aren oportünistleri yemişlerdi ve Türkiye'de sosyalist birikimin önemli bir kısmını barındıran bu parti, emekçi yığınlarının hızlı bilinçlenmesi sürecine ve sosyalist birikimin görülmedik bir gelişme kaydetmesine rağmen seçimlerde yenilgiye uğramıştı. AP ve CHP'den sonra Meclis'te parti gurubu kurabilen tek siyasi örgüt, kompartador kapitalizminin çığırkanı, sahte Atatürkçü Güven Partisiydi.

İSTE çeyrek yüzyıllık Filipin demokrasiciliği bizi buraya vadmıştı. Ve bütün demagogiler, bütün «özgürlük» ve «demokrasi», edebiyatı, Türkiye'de bir karşıdevrimin derece derece gerçekleştirildiği hakikatini gizleyemez. Bu sütunlarda çok yazıldı: Türkiye'de son çeyrek yüzyıl içinde olan şey, çok partili parlamenter demokrasiye geçiş değildi; Filipin demokrasiciliği yoluyla antikemalist karşı devrimin tezgâhlanmasıdır. Burjuva anlamıyla dahi, demokratik düzende bütün millî sınıf ve zümreler kendi özlem ve talepleriyle, kendi siyasî program ve tatkikleriyle ortaya çıkan öz partileriyle politika alanında yer alırlar; ve gerçek güçleri oranında ülkenin kaderinin tayininde etkili olurlar. Oysa, Filipin tipi demokrasicilik oyununda (burjuvazinin millî kolu dâhil) hiçbir millî sınıf ve zümrenin kendi öz örgütü olmaz; siyasî partiler, emperyalizm ve yerli işbirlikçilerinin sömürü ve tahakkümünü maskeleyen ilkesiz, oportünist kuruluşlardır.

ASKER-SİVİL aydın zümrenin hegemonyası altında ilk başarılı millî kurtuluş savaşını vermiş olan Türkiye'de Filipin demokrasiciliği ortamı, hegemonyanın emperyalizmden destek bulan işbirlikçi sermaye ve feodal mütegalibe ortaklığına geçmesini ve Kemalist devrimin Türkiye halkına sağlamış olduğu kazançların birer birer yitirilmesini sağlamıştır. 1938 Türkiye'si ile bugünün Türkiye'sinin en yüzeysel bir kıyaslaması, karşıdevrim gerçeğini tabak gibi gözümüzün önüne serer. 1938 yılında Atatürk Türkiye'si dünya kapitalist pazarı içinde

en bağımsız ülkeydi. Yalnız siyasî anlamda değil, geniş ölçüde iktisadî anlamda da... Örneğin, ulusların dostluk ve düşmanlıklarının sonsuzluğa dek süremeyeceğini bir gerçekçi olarak göz önünde tutan Atatürk, Türk ordusunun silâh ikmalini tek bir yabancı kaynağa bağlı olarak sağlamaktan dikkatle kaçınmıştır. Bununla da yetinmiyerek, Kırıkkale'de kendi silâh sanayimizi kurma yolunu tutmuştur. Oysa bugün işbirlikçi menfaat çevrelerinin politika alanındaki temsilcileri, «Amerikasız yapamayız» iddialarını güçlendirmek için, Türkiye'nin millî savunmasını tek bir yabancı kaynağa, Amerika'ya bağlamış bulunmaktadırlar. Atatürk Türkiye'sinde açılan her yol, kurulan her demiryolu, ülkenin bağımsızlığı titizlikle düşünülerek yapılırdı. Bugün, karayolları şebekemizin saptanmasında Amerikan emperyalizminin saldırı stratejisi tayin edici etken olmaktadır. Atatürk Türkiye'sinde sınıflar arası güç dengesi bugünkünden bambaşka idi. Egemen durumda olan küçük burjuva kökenden gelme asker-sivil bürokrasi yanında sermayedar sınıfı ve taşra mütegalibesi ikincil durumdaydı. 1930'larda «kurulu düzeni» korumak için altı ay hapis cezasından başlayan 141. ve 142. maddeler yetmekteydi. Bugün egemen olan emperyalizm + işbirlikçi sermaye + feodal mütegalibe üçlü ortaklığı, millî nitelik taşıyan asker sivil aydın zümreyi ikincil duruma itmiş bulunmaktadır. Ve bugün, «kurulu düzeni» koruyan 141. ve 142. maddeler, Filipin tipi demokrasicilik döneminde arka arkaya üç defa şiddetlendirildikten sonra, ölüm cezası dahil, en ağır müeyyideleri ihtiva etmektedir.

BU kıyaslamayı ayrıntılı olarak yapmaya bu sütunlardaki yerimiz izin vermemektedir. Filipin demokrasiciliğinin antikemalist karşı devrimi tezgâhlama aracı olduğu gerçeğini inkâr eden «sosyalistlerimiz», var. Bunlar, 1950'de işbirlikçi sermaye + feodal ağa ortaklığının politik alandaki baş temsilcisi DP'nin iktidara gelerek karşıdevrimi perçinlemesi olgusunu «bir halk devrimi», olarak nitelendirmeye kadar işi vadmaktadırlar. Bu çabalarının arkasında yatan şey, Filipin demokrasiciliği oyununun sol kanat aktörlerinin statükoculuğudur. Ve bunların sosyalizme sahip çıkar gözükmeleri ve hatâ yazılarını sosyalist bilimin büyük ustalarından aktarmaları la süslemeleri kimseyi aldatmamalıdır.

Lenin böyleleri için der ki: «Marksizm son derece derin ve çapraşık bir bilimdir. Onun için marksizm ile bağlarını koparanlarda, "iddia, larını doğrular gibi gözükken Marx'dan aktarmalara sık sık rastlanmasına şaşmamak gerekir. Hele bu aktarmalar kötü niyetle alınmışsa...» (Bütün Eserleri, Fransızca baskı, cilt 26, sayfa 216).

Evet, Türkiye'de bir karşıdevrim olmuştur. Ve her devrimcinin görevi bu gerçeği teslim ettikten sonra, herşeyden önce devrim yolunda kaybedilen mesafeyi kazanmak ve Türkiye'yi bağımsız bir ülke durumuna yükseltmek için, gereken mücadeleyi vermek ve ancak bu yapıldıktan sonra yeni devrimci görevlere yönelmektir. İçinde bulunduğumuz siyasî ortamda söz konusu karşıdevrim konusundaki ve dolayısıyla Filipin tipi demokrasi konusundaki tutum, devrimciliğin mihenk taşıdır. Bütün şahıslar ve örgütler buna göre değerlendirilmelidir.

TÜRK SOLU

olaylar

Erdemir işçilerinin mücadelesi devam ediyor

Ereğli Demir-Çelik Fabrikalarının 4600 yiğit işçisi mücadelelerini sürdürüyor. Hatırlanacağı gibi, Erdemir işçilerinin haklarını almak için son giriştikleri grev, Ankara'da, Mehmet Turgut, Halil Tunç ve işveren temsili-

Erdemirli bir grevci konuşuyor

Grevciler fabrikaya ilerliyor.

cileri tarafından müşterek bir toplantı sonucu 6 Eylül 7 Eylül'e bağlayan gece kaldırılmıştı. Halil Tunç daha sonra Ereğliye gelmiş ve işçilere haklarının alındığını söylemişti. İşçilerin hakların ne olduğu, konusundaki sorularına cevap veremeyen Halil Tunç derhal Ereğli'yi terketmişti. Erdemir işçileri, durumdan kuşkulananarak, üzerinde anlaşmaya varılan maddeleri öğrenmek istemişler, ancak hiçbir yetkili kendilerine tutarlı cevaplar verememiştir. İşçilerin bu haklı direnişine katılan mahallî sendikacılar, durumu öğrenmek üzere Ankara'ya gitmişler, işçi isteklerini bir kere daha Halil Tunç'a ve işveren temsilcilerine bildirmişlerdir.

Günlerdir Ankara'dan gelecek haberleri bekleyen işçilerin sabırlarının taşmakta ol-

duğunu hisseden mahallî sendika, bir açıklama yaparak, işverenin işçi haklarını vermekte direndiğini belirtmiş, işçilerin mücadeleden asla dönmiyeceğini ifade etmiştir.

Aylardır bilinçli mücadelenin en güzel örneklerini veren Erdemir işçileri, bu mücadelelerinde devam için sonuna kadar kararlı olduklarını çeşitli eylemleriyle belli etmektedirler. İşbirlikçi işverenlerin yıldırma metotları, provokasyonları ve AP iktidarı ile sarı sendikacıların desteğini sağlayarak kırıdığı grevin şu günlerde tekrar başlaması bir sürpriz olmayacaktır. İşçiler haklarını söke söke alınca kadar mücadeleye devam edeceklerdir, etmelidirler.

Deniz Gezmiş tahliye edilmedi

Taylanın vurulduğu gün İstanbul Üniversitesi'nde tutuklanan Deniz'in mahkemesi başladı. İlk duruşmada esas dikkati çeken şey tanıkların ifadelerindeki çelişik durumdur.

Deniz jandarma nezaretinde getirilmiş ve devrimci gençlerin büyük gösterileri arasında mahkeme salonuna alınmıştır. İlk olarak ifadesini soran Hâkime Deniz, şu ifadeyi vermiştir:

«Ben dekanın beni çağırması üzerine Üniversiteye gittim. Daha evvelki bir mahkemede de Rektör kendisinin çağırıldığını söylemişti. Burada da aynı oyun oynanmıştır. Mustafa Lütfi Kıyıcı ile beni çağırttı dekan. Odasına gittim. Uzunca bir süre konuştuk. Dekan «bak polis gelebilir» dedi. Bende «siz anayasa profesörünüz» dedim. «Üniversiteye polisin çağırılmadan giremiyeceğini bilirsiniz» dedim. Dekan «bugünlerde böyle şeyler olabilmektedir» dedi. O sırada dışarıda gürültüler oldu. Dışarıya çıktım. Bir kaç polis beni almak için gelmişler. Arkadaşlar mani olmak istediler. Ben de polislerin elinden kurtuldum. İktisat fakültesi cemiyetine gittim. Polisler oraya geldiler bilâhare teslim oldum.»

Hakimin sorduğu «polislerin aradığından haberin yok muydu?», sorusu üzerine Deniz;

«Beni bir sürü ifade vermem için polis arıyormuş. Polislerin beni aradığından haberi yoktu. Dekanı da tehdit etmiş değilim. O'na «seninle hesaplaşmağa geldim de» dedim. Masanın camını ben kırmadım. Polislerle çatışmış değilim, onlara pasif mukavemette bulundum. Benim tabanca taşımak için ruhsatım olmadığı gibi, esasen tabanca da taşımam. O gün de tabanca yoktu yanımda. Orada bir yığın talebe vardı. Beni kur-

Deniz, bir mitingte

tarmak için harekete geçtiler. Polisler de vardı. Onlardan düşmüş olabilir. Tabanca bende olmadığı için benim düşürmem de bahis konusu değildir.»

Daha sonra hakimin «hakkında bir yığın tevkif müzekkeresi olduğunu bilmiyor muydun?», sorusuna karşılık, tevkif müzekkeresinden haberi olmadığını, Anadolu'da gezmek için dolaştığını söyledi.

Daha sonra Hakim davacılarından Mahmut Dikler, Mehmet Şirin, İsmail Kalaycılar, Muzaffer Dikici adlı polis memurlarını dinlemiştir. Bunlardan İsmail Kalaycılar haricindeki polis memurları birbirlerinin benzeri ifadeler vermişler ve özetle:

«Emniyet Müdürlüğünden kendilerine Deniz'in Üniversitede olduğunu alıp gelmeleri için emir verildiğini söylediler. Kendilerinin dışardaki öğrenciler tarafından itilip kakıldıklarını ve Deniz'le aralarında çatışmanın öyle pek uzun olmadığını ve tabancayı yerde gördüklerini, Deniz'den düşüp düşmediğini bilmediklerini» söylediler.

İsmail Kalaycılar adındaki polis memuru Deniz'in beline sarıldığını ve tabancayı hissettiğini, daha sonra yere düştüğünü gördüğünü söylemiştir.

İsmail Kalaycılar Deniz'in tabanca taşıdığını bildiklerini iddia etmiş ve müdafii Alp Kuran'ın «nereden biliyorsun?», sorusuna Milliyette resmi çıkmıştı. Taşıdığını herkes biliyordu demiştir.

Diğer bütün polis memurları Deniz'in üzerine aramadıklarını ve tabancanın onun tabancası olup olmadığını bilmediklerini söylemişlerdir.

Mahkeme diğer tanıkların dinlenmesi için ki aralarında çağırıldığı halde gelmeyen Dekan Orhan Aldıkaçtı da vardır. - 4.11.1969 tarihine ertelenmiştir.

Türk Solu'nun Tükenmiş olan
1. CİLDİ ÇIKTI

Ödemeli isteyiniz. Fiyatı 50 TL.

2. Cilt tükenmek üzere. 35 TL.

Cumhuriyet bayramını doğru değerlendirelim

Nail Satlıgan

Cumhuriyetin kuruluşunun 46. yıl dönümünü 1920 lerin ce 1930 ların başı dik, bağımsız Mustafa Kemal Türkiye'sin. de değil, emperyalizmin vesayetinde, geri toplum düzenlerin kalıntılarını hâlâ barındıran bir ülkede kutluyoruz.

1923 te kurulan Cumhuriyetimiz, ana yasamızın ikinci maddesine göre «milli, demokratik, lâik ve sosyal bir hukuk devletidir.»

Ne acı bir gerçektir ki «milli, Türkiye Cumhuriyeti devletinin 35 milyon met. re kare toprağı Amerikan emperyalizmi. nin işgali altındadır. Ülkemiz emperyalizmin askerî, ideolojik, iktisadî ve siyasi egemenliği altındadır. Milli kurtuluş savaşımız zafere ulaştıktan sonra emperyalist saldırganların önünde eğilerek selâmladıkları Türk bayrağı, Cumhuriyetin 46. yılında, bir Amerikan üssündeki iki sarhoş Amerikalı tarafından yırtılabil. mektedir.

Ne acı bir gerçektir ki «lâik, Türkiye Cumhuriyeti devletinde emperyalist pet. rol tröstlerinin uzantısı ümmetçi ve şeriatçı çevreler rahatça at oynatmakta, yurdunu seven, ülkesinin kalkınmasını isteyen herkesin karşısına emperyalizmin silahlı gücü olarak dikilmektedir.

Ne acı bir gerçektir ki «sosyal, Türkiye Cumhuriyeti devletinde nüfusun büyük çoğunluğunu meydana getiren emekçi halkımız insanca yaşama olanaklarından yoksundur. Mutlu bir azınlığın dışından kalanlar eğitim, sağlık hizmetlerinden gereğince yararlanamamakta, sosyal adalet ve sosyal güvenlik anayasada yazılı tedbirler olarak kalmakta, hayata geçirilememektedir. Gerçekten, yürürlükte olan 27 Mayıs Anayasası değil, «yeni sömürge düzeninin yazılı olmayan anayasasıdır.» (1)

X X

Cumhuriyetin kuruluşu Asya halklarının emperyalizme karşı verdiği ilk milli kurtuluş savaşının zaferidir. Bu zafer dünyanın her yerinde milli kurtuluş devrimleri çığırını açmış, 1917 Sovyet İhtilâlinin gerçekleşmesini ve proleter devrimleri, sosyalizmin biliminin gerektirdiği

Küçük burjuva bürokrasisinin öncülüğünde verilen bu mücadele toplulununuzun en ilerici dönemini kapsamaktadır. Bu dönemde bağımsızlıktan yana bütün siyasal görüşlerin örgütlenmesi sağlanmış, asker-sivil aydın zümrenin ve onun önderi Mustafa Kemal'in yönetimindeki milli kurtuluş savaşına, Türkiye marksistleri, sosyalizmin biliminin gerektirdiği biçimde, olanca güçleriyle katılmışlardır. Türkiye İşçi ve Çiftçi sosyalist fırkası üyelerinin İstanbul'daki cephanelikleri soylararak Anadolu'ya cephane sevk ettikleri, İmâlatı Harbiye İşçilerinin Halk İştirakiyun Fırkasına kayıtlı oldukları bilinmemektedir. (2)

Cumhuriyet bürokrasisi, Kurtuluş Savaşını yürüttüğü ve Cumhuriyeti kurduğu devrede dostunu düşmanından ayırtmamasını bilmiştir. Ortak düşman emper-

yalizme karşı mücadele eden Kemalîst Türkiye ile Leninist Sovyetler Birliğinin sıkı dostluk politikası «Ne Amerika, ne Rusya! Yaşamın Sosyalist Türkiye!» çağrılarını atan oportünistlere örnek olacak niteliktedir.

Cumhuriyetin kuruluşu ve arkasından hilâfetin kaldırılması, Kemalîst üst yapı reformları, milli kurtuluş savaşımızın anti-feodal yayını meydana getirir. Saltanatın kaldırılması, yani feodal devlet ile reaya arasındaki bağımlılığa son verilmiş, feodal devleti şâhında temsil eden halifenin tasfiyesi ile «demokratik devrim», in siyasal yönü perçinlenmiştir.

Lâiklik ilkesinin kabulü, tekke, zaviye ve tarikatlara karşı açılan mücadele, Tevhid-i Tedrisat Kanunu v.b. feodaliteyi üst yapı alanında geriletmiştir. Ancak köklü bir toprak reformunun yapılmaması, dolayısıyla temeldeki feodal ve yarı-feodal üretim ilişkilerinin muhafazası, yarı-sömürge, yarı-feodal yapının tasfiye edilememesi sonucunu vermiştir.

Milli kurtuluş savaşını başarıya ulaştıran küçük burjuva bürokrasisi ana sınıflardan birine dayanmak zorunluluğunu duymuştur. O tarihte Türkiye proletaryası siyasal bilinç ve örgütlenme düzeyi bakımından son derece geriydi. Bu yüzden milli kurtuluş mücadelemize öncülük yapmak şöyle dursun, zaterden sonra kurulan milli iktidara katılma olanaklarını bile bulamamıştır. Bu durumda Kemalîstlerin milli kapitalizm ve milli sermayedar yaratma çabaları tasfiye edilemeyen yarı-sömürge, yarı-feodal yapı dolayısıyla iş birliği burjuvazi ve feodal mütegalibeyi güçlendirmekten başka bir sonuç vermemiştir. Amerikan emperyalizmi ile iş birliği eden bu iki sınıf anti-kemalist karşı devrimi tamamlayarak Türkiye'yi bugünkü duruma getirmişlerdir. (3)

Demek oluyor ki milli kurtuluş savaşını ile Cumhuriyetin kuruluşunun ve kemalist reformlar dönemini kapsayan sü-

reç «eski tipte», bir burjuva devrimidir, demokratik yönü eksik kalan tipte bir burjuva demokratik devrimidir. Bu devrim proleter sosyalist dünya devriminin bir parçası değildir. Proleteryanın içinde bulunduğu objektif ve subjektif koşullar dolayısıyla öncülüğü küçük burjuva bürokrasisi yapmıştır. Bütün millîci sınıfların ortak iktidarıyla sonuçlanmamıştır.

Böyle bir devrim ise sosyalist devrimin «gerekli bir hazırlık unsuru», değildir; sosyalizme götürmez nitelikli proletaryanın ideolojik ve örgütsel öncülüğünde yürütülmediği için feodal kalıntıları tasfiye edememiş, karşı-devrim gelişen dünya koşullarının da etkisiyle galip gelmiştir.

Dolayısıyla Kemalîst devrim, sosyalizm giden yolda önümüzde duran engelleri yıkmaya görevini, yani anti-emperyalist ve anti-feodal devrim mücadelesini ortadan kaldırmaz. Kemalîst devrimin proletaryanın öncülüğünde yürütülmemiş olduğu, eski tipte bir burjuva devrimi oluşu, yarı-feodal yapıyı muhafaza zorunda kalışı, milli sınıfların ortak iktidarını kuramayışı ve anti-kemalist karşı devrim karşısındaki yenilgisi bu yoldaki oportünist iddiaları çürütmektedir.

Öte yandan milli kurtuluş savaşımızın yukarıda özetlenmeye çalışılan ilerici yönü cılız bir proletaryaya ve milli burjuvaziye rağmen emperyalizmin ilk defa bir kurtuluş savaşı ile dize getirilişi ve Lenin hükümetinin gösterildiği yakın destek asker-sivil aydın zümrenin milli demokratik geleneklerinin sağlamlığını gösterir. Evet, Cumhuriyet Bayramı bütün yurtseverlerin bayramıdır.

(1) Aydınlik, 10 sayı, s. 247

(2) Bkz. Aydınlik, Dünya, Türkiye ve Devrimci Mücadele, sayı: 1, s. 20

(3) Geniş bilgi için bkz. Muzaffer Erdost, «Türkiye Sosyalizmi ve Sosyalizm», s. 26

İnönü'nün,
derebeylerine karşı gösterdiği tahammülü,
devrimcilerle karşı da gösterme alışkanlığını kazanmamış olması,
yalnız CHP dışındaki devrimcileri değil,
CHP içindeki ilerici unsurları bile yıldıracağıdır.
İnönü,
ne kadar tehdit edici beyanlarda bulunursa bulunsun,
devrimci güçler,
demokrasiyi gayrimeşru unsurlarından arındırmanın yolunu
bulmak zorundadırlar.

Devrimci Güçler

Seçim... Nutuk... Sandık... Oy...
Hangi parti oyların yüzde kaçını aldı?
Hangi partiler bir evvelki seçime oranla
kârlı ya da zararlı çıktı?
Hangi partiler parlamentoda grup kura-
bildi?
Hangisi kuramadı, gibisine sorunlar
halkoyumuzu uzun uzun etkiledikten sonra,
şimdi, acaba iktidarı alan partinin lideri ne
dedi— Alamyanın lideri ne dedi? Tasfiye olan
partilerin liderleri neler dedi?

Sanki bütün bunlar millet çoğunluğunun
ana dâvası imiş gibi, radyolarımızda olsun,
basınımızda olsun yansıyıp durmaktadır. Bö-
ylece geniş kitlelerin, özellikle köy ve şehir
proleteryanının alabildiğine ağırlaşan geçim
koşulları, her zamanki gibi, arka plâna itil-
mektedir.

Dünyanın en geri kalmış ülkeleri arasın-
da adımın geçmesi, bu durumumuzun ana
nedenleri, emperyalizmle, özellikle Amerikan
emperyalizmi ile olan ilişkiler, askerî, siyasî,
iktisadî bakımdan haysiyetli bir iç ve dış po-
litikanın uygulanması zorunluğu yine her za-
manki gibi arka plâna itilmektedir.

Seçim nutuklarında, oy toplama endişesi

İçinde, gelişti güzel de olsa; ortaya atılan so-
runların, vâatlerin, eleştirilerin seçimlerden
sonra, yine her zamanki gibi bir varmış bir
yokmuşçasına sahneden çekilmesi de yine
beklenen bir şeydi.

Para-babalarının keselerin ağızlarını ara-
lamalarından yararlanan politika simsarları
dışında, seçimlerin geniş vatandaş kitleleri-
ne yeni birşey getirmeyeceği de yine her za-
manki gibi bilinen bir gerçektir.

Seçime katılma oranının düşüklüğü, yu-
kardaki gerçeğin geniş yığınlarca da kavran-
dığı yolundaki yorumları haklı çıkarır nite-
liktedir. Yalnız, seçim öncesi ortaya çıkan
para keselerinin ağırlığı, mevcut koşullar sü-
rüp gittiğinde, iştirak oranını da pekâlâ et-
kileyebileceğini unutmamak gerekir. Ve se-
çimlere gösterilen bu pasif tutum, tutucu
güçlerin siyasî ve gayri-siyasî örgütlerine
karşı, aktif bir niteliğe dönüşemediği ve dev-
rimci güçlerin bu yolda gerekli sonuç alıcı
başarıyı gösteremediği süre, seçimlere iştirak
oranının düşüklüğünden nikbin yorumlara
gitmekte aceleci olmamalıyız.

Mevcut koşulların, en fazla reklâm yap-
ma, en fazla para harcama şansı olan par-

tilere büyük avantajlar sağladığı ortadadır.
Kendi açlarından hayati bir zorunluk söz
konusu olduğunda, bu avantaj, pekâlâ seçi-
me iştirak oranını da etkileyebilir. Çok fark-
lı koşullarda olmamıza rağmen; ABD'indeki
siyasî partiler ve seçim mekanizması tipik bir
örnektir. ABD ileri bir sanayi ülkesi olduğu
halde modern kapitalist zirattı uyguladığı
halde, işçi sınıfı sayısı da bu kadar büyük ol-
duğu halde, parlamentoda temsil edilen bir
işçi partisi dahi yoktur. Oylar, özellikle işçi
oyları, özel borsalarda alınıp satılan bir me-
ta niteliği taşımaktadır. Ve iştirak oranının
düşüklüğü de söz konusu değildir. —Al birini
— vur birine — durumundaki iki siyasî parti,
emperyalist yönetimi, nöbetleşe uygulamak-
tırlar.

Mevcut siyasî partilerimizin liderleri ya
da organları, seçim sonuçlarıyla ilgili rakkam-
ları enine boyuna yorumladursunlar, incir
çekirdeği doldurmayan demecilerle radyoları,
gazeteleri meşgul ededursunlar, durumu, tüm
çiplaklığı ile saptayan ve bunu, olanakları o-
ranında, geniş kitlelere aktarmada başarılı
adımlar atan devrimci eylem, siyasî irticai
doğal olarak telâşlandırmıştır. CHP lideri
İnönü'nün bu konudaki tutumuna değinme-
den geçemeyeceğiz.

İnönü, CHP ortak grup toplantısında, ön-
ce demokratik rejim içinde büyük işler ve is-
lahat yapılamaz görüşünün bulunduğunu;
zihniyetin hareketli ve güçlü ellerde olduğu-
nu belirtiyor ve şöyle devam ediyor:

«Bu güçler emellerini behemahal sağla-
mak isterler. Bunu sağlamak için partiler
içinde kendilerine destek bulmağa çalışırlar.
Kanun dışı darbeye kadar her türlü macera-
yı tecrübe etmeye heves edecek kadar istidat-
lı, gözü kararmış olan azınlıklar vardır. Bun-
ların hevesleri karşısında CHP olarak yenil-
mez, bertaraf edilmez bir güç ve bir dağ par-
çası olarak sebat edeceğiz. Hiçbir vesile ve
sebebe ve iddia ile demokratik rejimi bertar-
raf edip onu çiğneyerek bir memleket idare-
si kurmalarına asla müsaade etmeyeceğiz.»

İnönü'nün burada demokrasi sözcüğün-
den gayet soyut anlamda birşeyler düşündü-
ğü açıktır. İnönü acaba hangi demokrasiyi
murad eder, belli değildir. Örneğin, eski Yu-
nan'da Eflâton'un demokrasisini bir avuç
seçkin efendinin kendi aralarındaki ilişkileri
formüle etmekteydi. Yine örneğin, bugün Fi-
lipinlerde ya da Güney Vietnam'da Ameri-
kan emperyalizminin yerli işbirlikçilerle or-
taklaşa uyguladıkları sözümona bir demokra-
si vardır. Yine Amerika'nın kendi anavata-
nında uyguladığı, vatandaşların bir kısmına
köle muamelesi yaptığı, bir demokrasi vardır.
Dünyamızın diğer ülkelerinde uygulanan de-
mokrasiiler vardır. Bir de bizde uygulanmak-
ta olan malûm şekli vardır. İnönü'nün idea-
linde nasıl bir demokrasi yatar bilinmez.

İstiklâl mücadelemizden sonra CHP yöne-
timindeki tek partili düzene demokrasi ismi-
nin verilmesi söz konusu değil kuşkusuz. Bu
dönemde sınıf esasına göre örgütlenmek, ö-
zellikle şehir ve köy proleteryanının siyasî ve
mesleki bakımdan örgütlenmesi yasaklanmış-
tı.

İkinci Dünya Savaşından sonraki çok par-

Bağımsızlık ve demokrasi mücadelemizde Kemalistlerin sesi «DEVİRİM»

Geçen hafta, devrimci yayınlara bir yenisi daha eklendi. Yön dergisinden ve
«Türkiyenin Düzeni» adlı eserinde hepimizin tanıdığı Doğan Avcıoğlu'nun yönettiği
DEVİRİM'in yayın hayatına girmesi ile Türkiye halkının milli bağımsızlık hareketi
yeni bir yayın organı daha kazandı. Uzunca bir hazırlık devresinden ve yoğun çalış-
malardan sonra çıkan DEVİRİM, bir çıkış bildirisi ile kendini oldukça açık bir biçim-
de koyarak Milli Kurtuluş Mücadelemize büyük katkılarda bulunacağını inancını
bizlerde uyandırdı.

Devrim Kemalist Devrimcilerin öz gazetesidir Amerikan emperyalizmi, yerli
işbirlikçileri ve irticai,ın yurdumuzda Anti kemalist karşı devrimi pekiştirmeye çalış-
tığı, Türkiyemizi yarı bağımlı, yarı feodal bir duruma sokarak bütün halkımızı eko-
nomik, politik ve ideolojik baskı altında tuttuğu günümüzde bütün Milli sınıf ve
tabakaların kendi öz örgütleri ile katılacakları Milli Demokratik Devrim mücadelesi
TÜRK SOLU'nun başından beri savunduğu ilkedir.

DEVİRİM'in çıkması bizi bu savunduğumuz ilke açısından sevindirmiştir. Gerici
güçlerin baskılarını artırma sonucunda küçük burjuvaziyi temsil etme durumunda
olan örgüt ve yayınların büyük çoğunluğunun gerici parlamentariz'min etkisi altına
girmesi ve emperyalizmle uzlaşmasının en açık bir biçimde ortaya çıktığı bir dönem-
de, proleter devrimcilerinden sonra kemalist devrimcilerde seslerini en gür biçimde
duyurmaktadırlar, duyuracaklardır. Biz savunuyor ve inanıyoruz ki Türkiyenin emper-
yalizmin hakimiyetinden kurtulması ve gerçekten demokratik ülke olmasının tek yolu
Proleter Devrimcileri ile kemalist Devrimcilerin ortak hedef üzerine kuracakları it-
tifaktır. Bu ittifak Türkiyeyi bütün milli sınıfların katıldığı milli cepheye kavuştur-
acaktır. Bunun için Türkiyedeki Proeter Devrimcileri Dev. Güç'ü sonuna kadar des-
teklemişlerdir, DEVİRİM'de Mustafa Kemal'in Milli kurtuluşçuluğunu savunduğu
müddetçe proleter devrimcilerinin destek ve dostluğu görecektir. Biz gerçek dostlu-
ğun sirt sıvazlama ile kurulacağına inanmayız. Bunun için DEVİRİM ile ayrıldığı-
mız ve birleştiğimiz yanları açıkça ortaya koymak gerektiğini savunuruz. Genel çizgi
olarak anti-emperyalizmi yani milli kurtuluşçuğu savunanlarla her zaman dostuzdur.
Dostluğumuzun gelişmesi için ortak ilkelere varmak için açık elştiriden yanayız.

DEVİRİM'e karşı izleyeceğimiz politika dostluk ve eleştiri politikası olacaktır.

Gerçek dostluklar ve ittifaklar ancak ortak ilkelere etrafında kurulabilir. Milli
Kurtuluşçuluk ve anti emperyalizm çizgisi proleter devrimcilerle kemalist Devrim-
cilerin ortak çizgisidir. Ortak mücadelemiz Amerikan emperyalizmine, yerli işbirlik-
çilerine ve irticai'a karşıdır.

Yaşasın Milli Cephe

Tehdide pabuç bırakmayacaktır

Şevki Akşit

İnönü'nün «Orta-
nın solu,ndan
çark edişinin sem
bolü, Bayar'ı a.
fetmesi oldu. An-
cak Bayar, O'nun
bu âlicenaplığı-
na (!) cevap ve-
recek gücü çok.
tan yitirmişti.

tili dönemde çok şeyler değişti. Ama, sahici demokrasinin uygulanmasını önleyen en önemli unsurlar yerli yerinde kaldıydı.

Örneğin, ağaların, beylerin diledikleri partilerde, diledikleri gibi örgütlenmelerine imkân verildi ama işçilerimizin, emekçilerimizin mesleki ve siyasi örgütlenmelerini yasaklayan faşist kanunlar daha da ağırlaştırılarak muhafaza edildi.

Yine örneğin, feodal düzendeki bir toplumda demokratik bir düzenin söz konusu olamayacağı açıktır. Feodal toplum düzeninde derebeyin dediği dediktir. Ona bu gücü sağlayan toprak üzerindeki tasarrufu, toprak üzerindeki egemenliğidir. Onun bu egemenliğini kaldırmadan, bir başka deyimle, toprak reformunu gerçekleştirmeden demokratik düzeni uygulamaya kalkmak derebey egemenliğini demokratik düzen yaftası altında sürüp gitmesini sağlamak demektir. Toprak reformu gerçekleşmeden, derebeyin, oylara da; sandığa da hâkim olacağı somut örnekleriyle meydandadır. Sandıktan, onların bu egemenliğinin sürüp gitmesinden yana olan temsilcileri çıkacağı, en somut örnekleriyle ortadadır. Bu temsilcilerin toprak reformunu uyuttukları ve bundan böyle de uyutacakları, yine bütün somut örnekleriyle ortadadır.

İnönü, bu durumdan büyük bir huzursuzluk duymayabilir. Topraksız, ya da az topraklı köylümüzün ızdırabının yirmi yıl, e'li yıl daha sürmesini demokratik düzenin gereği imiş gibi göstermeye çalışabilir. Ve etrafında, onun bu tutumuna alkış tutan partizanlar da bulunabilir. Ama bir de, gerçeği dobra dobra ortaya serenler de çıkacaktır. İnönü'nün tüm tehditlerine rağmen bu sahici demokratlar bu sahici demokrasinin yurdu, muzda egemenliğini sağlamak için çalışacaklardır. İnönü'nün, derebeylerine karşı gösterdiği tahammülü, devrimcilere karşı da gösterme alışkanlığını kazanmamış olması, yalnız CHP dışındaki devrimcileri değil, CHP içindeki ilerici unsurları bile yıldırılmayacaktır. İnönü, ne kadar tehdit edici beyanlarda bulunursa bulunsun, devrimci güçler, demokrasiyi gayri-meşru unsurlar

rından arındırmanın yolunu bulmak zorundadırlar.

Sonra, devrimci güçler, bağımsızlığı tanınamaz hale sokulmuş bir ülkede, emperya-

İnönünün demokratik dediği rejimde, sokak ortasında, polislin gözü önünde adam boğazlanması olağan olsa gerek.

AMERİKAN İMPARATORLUĞU

Bütün Dünyadaki Amerikan sömürü oyunlarını tüm belgeleriyle ortaya koyan dev kitap. Bütün devrimcilerin, sorumlu aydınların ve özellikle yurt savunmasını yüklenmiş bütün askerlerin görevlerini da ha bilinçle yapabilmeleri için mutlak okumaları gereken bir kitap.

Claude Julien'in 1969. da Fransada «BU GÜN», ödülünü almış Avrupadaki yılın kitabı.

HİTİT YAYINLARI, Bayındır Sokak No: 27 Yenışehir - Ankara.

Aradığınız tüm kitapları HİTİT KİTAPBEV'nden sağlayabilirsiniz. Ödemeli gönderilir.

ölçü seçimler değil, güçlenen milli demokratik mücc

I

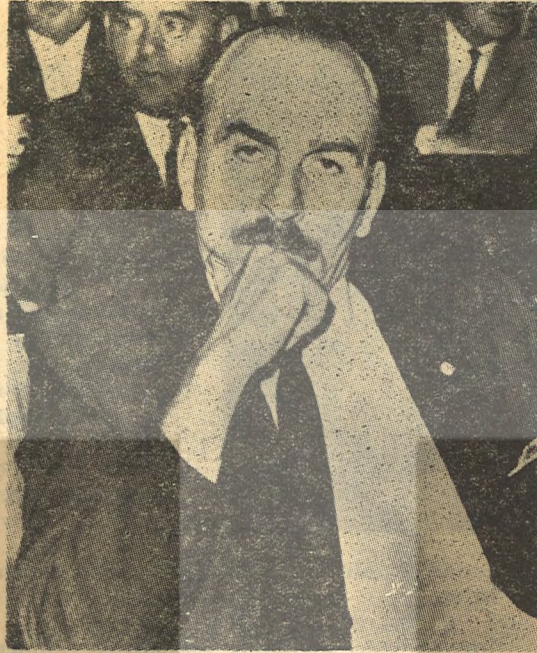
Seçim sonuçları, sağcı basınla «Zafer» diye kullanırken, bazı sosyalizan dergilerde de, «hezimet», «büyük bir yenilgi» olarak değerlendirilmiştir. Ve sağcı basın ile sosyalizan dergilerimiz belki de farkında olmadan, aynı ölçüyü kullanmışlardır değerlendirilmede: Oylardaki ve milletvekili sayısındaki azalma ya da çoğalma. Bu nokta üzerinde durulmalıdır. Ayrıca, «yenilgi», «hezimet», «çığıklarının arkasında yatan politik hesaplar üzerinde de durulmalıdır. Çünkü bu sosyalizan dergiler, belli bir ölçüde de olsa, henüz yeterli ideolojik olgunluğa erişememiş fakat samimi insanlar üzerinde hâlâ etki sahibidirler ve onların kafasında yanlış bir bilincin iyice yerleşmesine, kök salmasına sebep olmaktadır.

II

Bu dergilerden birinin seçim sonrası sayısının kapağında şöyle yazılıdır: «TIP'in oylarında % 37 DÜŞÜŞ/ HEZİMET SOLUN DEĞİL SOLDAN SAPANLARINDIR.» Yine aynı sayının başyazısında «Asıl üzerinde durulması gereken nokta, TIP'in 12 Ekim seçimlerinde uğradığı hezimettir.» denilmektedir. (1) Önce buradaki «hezimet» anlayışı üzerinde duralım. TIP, «12 Ekim seçimlerinde» «hezimete uğramıştır». Neden? Çünkü «oylarında % 37 düşüş» olmuştur. Yani «hizmet»ten anlaşılan «oylardaki düşüş»tür. Sahte Aren muhalefetinin sözcülüğünü yapan bir dergide de «büyük bir yenilgi», «beklenmeyen, tarihin akışına ters düşen bir olay» olarak değerlendirilmiştir oy kaybı. Bu değerlendirmeyle, gerici parlamentarizme tapan oportünizm, kendini teşhir etmiştir. Çünkü gerçek devrimci, burjuva anlamında bile demokrasinin bulunmadığı bir ülkede, sadece oylardaki düşüşe bakarak «ahkâm» çıkartmaz; gerçek devrimci, devrimci mücadelenin bütün cephelerine bakar; toplumun içinde bulunduğu aşamayı ve bu aşamadaki ilerici güçlerle, gerici ve tutucu güçleri doğru olarak değerlendirir ve bu güçler arasındaki kuvvet ilişkisine bakar; seçimlerin gerçek kuvvet ilişkisini yansıtmayı dikkate alır; halkın aktif mücadelesinin bilinçlenmede ve örgütlenmede ulaştığı boyutlara bakar. (2)

Genel oy nedir? Sosyalistler için neyi ifade eder? Lenin bir kitabında Engels'ten aktararak yapar ki: «Genel oy, işçi sınıfının olgunluğunun ölçütüdür. Bu günün devletinde başka bir şey olamaz ve olmayacaktır.» Kautsky, bu önerinin, burjuvazi tarafından kabul edilebilecek ilk kısmındaki nokta üzerinde geviş getiriyor. Ama önce Kautsky, altı çizili ve burjuvazinin kabul edemeyeceği ikinci kısmı sessizce geçiştiriyor. (3)

Engels'in sözü, burjuva demokrasisinin var olduğu ülkeler için söylenmiştir. Yani genel oy, en azından burjuva demokrasilerinde «işçi sınıfının olgunluğunun ölçütü» olabilir. Böyle olduğu halde, Lenin, «burjuvazi tarafından kabul edilebilecek» bu söz üzerinde «geviş getirdiği» ve «altı

Oportünizmin liderliğini de kaybetti.

çizili ve burjuvazinin kabul edemeyeceği ikinci kısmı sessizce geçiştirildiği için Kautsky'yi suçlamaktadır. Türkiye gibi burjuva anlamda bile demokrasinin bulunmadığı, emperyalizmin kabul ettirdiği «Filipin Tipi Demokrasi»nin yürürlükte olduğu bir ülkede; genel oy, sadece ve sadece işbirlikçileri ve feodal artıkları sandıktan çıkarmaya yararken, «işçi sınıfının» ve diğer millî sınıfların «olgunluğunun ölçütü» bile olamazken, durum bu iken, genel oyu tek ölçü kabul edenlere, Lenin ne derdi bilemiyoruz ama, biz, «gerici parlamentarizme tapan küçük burjuva dar kafalıları» diyeceğiz. Oy sayısındaki gerilemeyi devrimci mücadele için «hezimet», «yenilgi» saymak, buna karşılık, Türkiye ölçüsünde gelişen ve güçlenen gerçek devrimci mücadeleyi, Türkiye'nin son bir yılına damgasını basan ve emperyalizmi ve usaklarını yer yer gerileten mücadeleyi, demokratik köylü hareketlerini, iktisadi ve demokratik haklar için işçilerin verdikleri doğuşu, devrimci gençlik hareketlerini, işçi köylü ve gençliğin, devrimci mücadelede kazandığı tecrübeleri hiç görmemek, hiç dikkate almamak! «Küçük burjuva darkafallılığı» değilse nedir bu?

III

Burada bizim üzerinde durduğumuz nokta, «başarıyı» ve «hizmeti», «oyların» «yükselişi» ve «düşüşünde» gören anlayıştır. Aybar ekibi «soldan daha çok saparak, ağalara daha çok yaslanarak «oylarında bir yükselme sağlayabilseydi —ki mümkündür— sözünü ettiğimiz sosyalizan dergiler bunu «başarı» sayacaklardı. Nitekim Aybar aynı çizgi üzerinde iken ve henüz devrimci işçi, köylü, gençlik hareketleri bu günkü seviyesinin çok daha gerilerinde iken, TIP'in 1968 seçimlerinde aldığı oylara bakılarak «seçimin kesin so-

nucu: Türkiye Sol'a kayıyor» diye başlıklar atılmıştır ve TIP'in oylarındaki bir miktar artış «sol»un başarısı sayılmıştır. (4) Bunun tersi de olmaktadır. Türkiye'nin şartlarını bilimsel sosyalizmin ışığı altında tahlil ederek, bu şartlara uygun düşen doğru mücadeleyi yürüten proletar devrimcilerinin bağımsız adaylarının aldıkları «oylara» bakılarak, sonuç «fiyasko» olarak damgalanmıştır. Sözü geçen dergi, bu konuda şöyle yazmaktadır: «Seçim sonuçlarının ortaya koyduğu bir gerçek de, MDD tezi etrafında birleşenlerin TIP adayları karşısında bazı şehirlerde büyük iddialarla ortaya çıkardıkları «Bağımsız sosyalist» adaylarıyla hiç bir varlık gösterememeleri ve sadece bölücü olmalıdır. Malatya'da aday gösterip sonradan geri almanın sosyalist oyları düşürmekten ve bölmekten başka hiç bir yarar-

İbris Küçükömer'in yeni görünen teorisi

Aybar Oportünizminin allanıp pullanmasından öte anlam taşımamaktadır. Hatta Küçükömer, emperyalizme teslimiyetçi Aybardan da daha cesaretli sayılmalıdır.

Aybar'ın eski mücadele (!) arkadaşı, Oportünizmin TIP'ten tasfiyesini önleme çabasındadır. Bu uğurda eski mücadele (!) arkadaşını dahi harcama kahramanlığını göze almıştır.

lı yanı olmamıştır. Aydın'da ise Hüseyin Kaya'nın diğer bağımsızlarla birlikte aldığı oy toplamı 1010 dan öte geçememiştir. En büyük zarar ise Kars'ta görülmüştür. Son anda MDD cilere transfer eden «Bağımsız sosyalist» aday Adil Kurtel büyük iddialarına rağmen 2678 oy alabilmiştir. Üstelik, bu adaylık 13.003 oy alan Naci Kutlay'ın binden az bir oy farkıyla milletvekili olmasını engellemekten başka bir işe yaramamıştır.» (5)

Oportünizme göre, «bağımsız sosyalist» adaylar «hiç bir varlık gösterememişlerdir.» Neden? Çünkü «Hüseyin Kaya'nın diğer bağımsızlarla birlikte aldığı oy toplamı 1010 dan öte geçememiştir.» Çünkü Adil Kurtel büyük iddialarına rağmen 2678 oy alabilmiştir.» «Varlık göstermenin ölçüsü de, görüldüğü gibi, yine aynı-

dir: A
nin a
adayl
doğru
re ul
yarat
siyas
düzey
aktif
çük k
«varlı
terme
göster
oport
rına
Aybar
lülle
tingle
miyen
köylü
Topra
tirmis
bölen
köylü
yüzler
Kurtel
ği do
yürek
karşıs
fer»
Eğer
kılısay
F
lerini
dikler
memor
için z
mimiz
dileri
masa
nın c
olduk
B
«pani
bağır
zülme
tü ya
rilen
guncu
gerici
tıgi g
bar o
ni ol
rini,
TIP'in
sebep
ları
«devr
maçlı
çabas
de ç
mişti
G
SOL
bir ba
gi a
lim.
yazıy

Ücadelemizdir

dur: Alınan «oy», sayısı. Sözü geçen derginin alay ederek andığı bağımsız sosyalist adayların kitlelerle kurdukları bağlar; doğru devrimci şiarların işçi ve köylü- re ulaştırılması; onlarda devrimci bilincin yaratılması; kitle mücadelelerini doğru siyasî hedeflere yönelterek siyasî bilinç düzeyinin yükseltilmesi; millici güçlerin aktif mücadeleye hazırlanmaları... bu küçük burjuva darkafalılarına göre hiç de «varlık göstermek», değildir. «Varlık göstermek», fazla «oy», devşirmektir. O «varlık göstermeyen», Hüseyin Kaya ki —Aybar oportünizminin bütün baltalama çabalarına rağmen ve sözü geçen dergi henüz Aybar'ın kuyruğundayken— binlerce köylüyle Söke'de Bağımsızlık ve Toprak mitingleri düzenlemiştir. O «varlık gösteren», Hüseyin Kaya ki, AP toplantısını köylüler ve devrimci gençlerle birlikte, Toprak ve Bağımsızlık Mitingi haline getirmiştir... O «sosyalist oyları düşüren ve bölen», Malatya adayı ki, diğer devrimci köylü arkadaşlarıyla birlikte, kırk köyün yüzlerce halkını ayağa kaldırmıştır. O Adil Kurtel ki bugün sosyalizmin emrettiği, doğru devrimci mücadele yolunu açık yüreklilikle benimsediği ve oportünizmin karşısına dikildiği için «MDD cilere transfer» diye hor görülmeğe çalışılmaktadır. Eğer Kurtel, oportünizmin kuyruğuna takılıysaydı, o zaman «bir işe yarıyacaktı.»

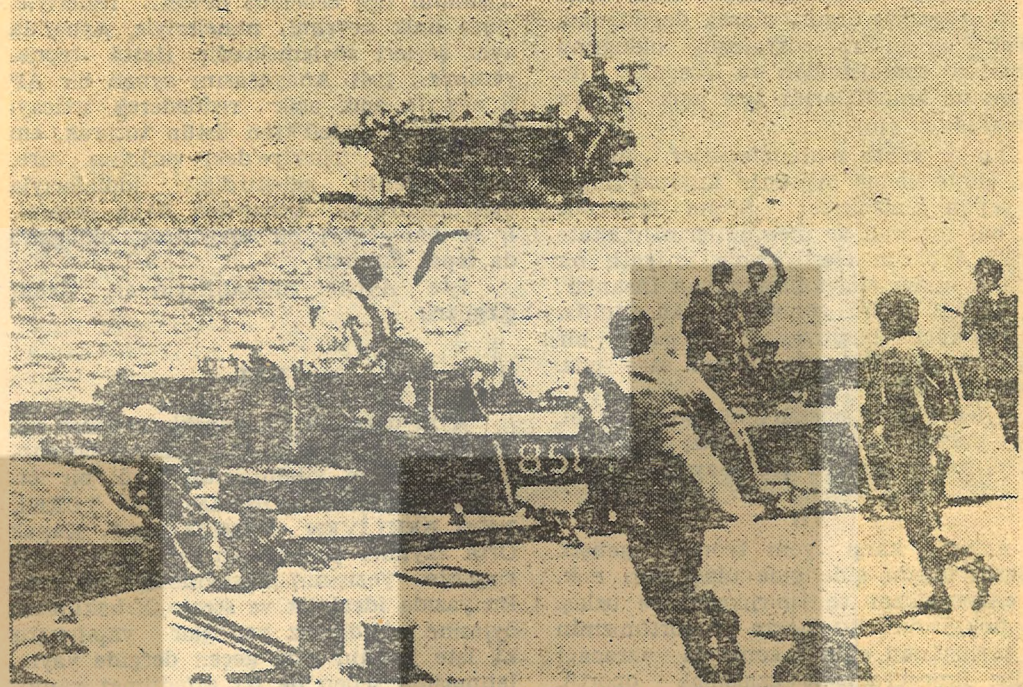
Proleter devrimcileri değerlendirme- lerini «oy» hesapları üzerine bina etme- dikleri için, sonucu «fiyasko», olarak gör- memektedirler. Onlar, sosyalizme varmak için zorunlu olan Millî Demokratik Devri- mimizin başarısı yolunda, seçimlerin ken- dilerine verdiği imkânları —yeterince ol- masa bile— kullanarak «dostun da düşma- nın da hesaba katması gereken bir güç» olduklarını ispat etmişlerdir.

IV

Bu telâş nedir? Oportünizmin bu «panik», havası, «büyük yenilgi», «hezimet», başarıları nedir? Devrimci saflarda çö- zülme, militanların morali üzerinde çökün- tü yaratacağı endişesine kapılmadan koyve- rilen bu yaygaraların, bu küçük burjuva boz- gunculuğunun ve yılgınlığının temelinde gerici parlamentarizme kölelik anlayışı yat- tığı gibi; TIP de, artık iyice çöktürülen Ay- bar oportünizmi yerine —özünde onunla ay- nı olan— kendi küçük burjuva ideolojile- rini, hâkim kılma hesabı da yatmaktadır. TIP'in «hezimet»,ine, «büyük yenilgi»,sine sebep olarak, düne kadar beraber olduk- ları Aybar'ın «sol»,dan, «sosyalizm»,den «devrimcilik»,ten ve «partinin kuruluş a- maçları»,ndan «sapma»,sının gösterilmesi çabası da bundandır. Nitekim gazeteler- de çıkan bir haber bu sözümüzü belgele- miştir. (6)

V

Gelelim «HEZİMET SOLUN DEĞİL, SOLDAN SAPANLARINDIR.» ifadesinin bir başka yanına: Önce, «sol», burada han- gi anlamda kullanılmıştır, bunu eşeliye- lim. Sözü geçen dergideki aynı başlıklı yazıyı gözden geçirdiğimizde şu cümleleri görü-

Küçük seçim hesaplarına dalanlar, Dolmabahçe mücadelesini değerlendiremezler.

yoruz. «TIP Genel Başkanı Mehmet Ali Aybar, Partinin asıl dayanağı olan sana- yi işçilerini, diğer devrimci güçleri bir ya- na bırakmış, sol çizgiden adamakıllı sapa- rak üst yapı kurumlarını esas alan bir populizm içerisinde bütün başarı ve za- fer şansını köylerden alacağı blok oylara bağlamıştı». «Bugün sadece Aren değil, Aybar klüğünün özellikle büyük kongreler döneminden beri sosyalizmden nasıl uzak- laştıklarını, Partiyi kuruluş amaçlarından ve devrimci mücadele çizgisinden nasıl saptırdıklarını bilen herkes aynı görüşte- dir.» Zira daha önce TIP'e oy vermek bi- lincine ulaşmış köylüler, yöneticilerin, devrimcilerden uzaklaşması ve toprak ağa- larına yaslanması karşısında bu defa oy kullanmamışlardır.» (7) Burada aynı an- lamda kullanılan kavramları sıralayalım: «sanayi işçilerini, diğer devrimci güçleri bir yana bırakmak», «Sol çizgiden sapmak», «sosyalizmden uzaklaşmak», «devrimci mü- cadele çizgisinden sapmak», «Partiyi kuru- luş amaçlarından saptırmak», devrimcilik ten uzaklaşmak». Biraz dikkat edilirse «devrimcilik», «sol» ve «sosyalizm», terim- lerinin aynı anlamda kullanıldıkları der- hal görülebilir.

Bu nedir? Sosyalist literatürde farklı anlamları olan «sol», «sosyalizm» ve «devrimcilik», terimleri neden aynı an- lamda kullanılmaktadır? Bunun nedeni, «sosyalistlerin», dışındakileri «solcu», ve «devrimci», kabul etmeyen, Türkiye'nin şartlarının yanlış tahlilinden dolayı, sos- yalistlerin müttefikleri olan diğer devrimci ve solcu güçleri göremiyen oportünizmin, «kapalı kapıcılık», anlayışdır. Bu noktada bütün oportünist klikler hemfikirdirler. Ne bugün Aybar'a veryansın eden dergi- nin, ne de Aren ve Aybar kliklerinin bu noktada bir anlaşmazlıkları yoktur. Onlar emperyalizme ve uşaklarına karşı bütün

millici güçlerin devrimci birliğinin kurul- masını baltalamakta, bu birliği parçala- makta hemfikirdirler. Onlar, kendilerin- den çok daha devrimci ve solcu olan Mil- li Demokratik Mücadeledeki müttefikleri- mizi görmemekte, yok saymakta hemfi- kirdirler. (8)

VI

Biraz da bunların «sosyalizm», anlayı- şı üzerinde duralım: Bunlara göre «sosya- lizmden sapmak», «Partiyi kuruluş amaç- larından saptırmak»,tır. O halde «sosya- lizm», «Partinin kuruluş amacı»,dır. Yine bunlara göre Aybar, «büyük kongreler dö- neminden», önce; «partiyi kuruluş amaçla- rından ve devrimci mücadele çizgisinden saptırmadan», önce, «sosyalist», ve «dev- rimci»,dir. Aren muhalefeti(!) de aynı gö- rüştedir: «Partinin sosyalist niteliğini yi- tirmesi, bilindiği gibi, evvelâ başta Aybar olmak üzere bugünkü yönetici kadronun bilimsel sosyalizm teorisini reddetmeleriy- le başlamış»,tır. Oysa, herkes bilir ki «par- tinin kuruluş amacı»,nın bilimsel sosya- lizmle uzaktan yakından ilgisi yoktur. Partiyi kuran 12 sendikacıdan biri polis çıkmış, öbürleri de bilimsel sosyalizmi o gün- lerde bilmediklerini samimi olarak itiraf etmişlerdir. Aybar'ın daha önceden «sos- yalist», ve «devrimci», olduğu, sonradan ve «özellikle büyük kongreler döneminden beri, «sosyalizmden», ve «devrimcilikten» uzaklaştığı iddiasına gelince, bunun en güzel tekzibi Aybar'ın 1946 dan beri yaz- dıklarını ve söylediklerini derleyen «Ba- ğımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizm», kiti- bidir. (9) Gerçek, TIP'in başından beri içinde sosyalistleri de barındıran küçük burjuva dönüşümcüsü bir örgüt olarak kaldığıdır. Aybar'ın şahsında temsil edi- len küçük burjuva oportünizminin iyice mahkûm edilmesinden, «hezimet»,e uğra- (Lütfen sayfayı çeviriniz)

Ölçü seçimler değil

tilmasından sonradır ki, o güne kadar Aybar'la birlikte aynı yanlış çizgide yürüyenler, proleter sosyalistlere karşı ağız birliği edenler, birdenbire Aybar'a karşı(!) yeni teoriler(!) geliştirmeye başlamışlardır. Bugün «Aybar sosyalizmden saptıktan sonra», «Aybar partiyi kuruluş amaçlarından uzaklaştırdıktan beri», gibi sözlerle çoktan ipliği pazara çıkan Aybar'a yüklenmenin geçmişlerini temize çıkarmaya yeteceğini sanmaktadırlar. Hala daha TIP'in «sosyalist örgüt» olarak doğduğunu, «kuruluş amacı»nın «sosyalizm» olduğunu sanmaları, sosyalizmden ve «sosyalist örgüt'ten ne anladıklarını açık açık ortaya koymaktadır. (10)

Bunlar sahte muhalefetçiler. Bunlar daha düne kadar, Aybar'ın kuyrukçuluğunu yapan kimselerdir. Seçim öncesinde bile, her ihtimali ve menfaatlerini dikkate alarak Aybar'ın eleştirisinde ihtiyatlı bir dil kullanmayı elden bırakmayan insanlardır. Şimdi seçim sonuçları karşısında, tam da küçük burjuvaya yaraşacak bir kaypaklık ve döneklilikle Aybar'a ateş püskürtmektedirler.

Aybar'a ateş püskürtmek sosyalist olmaya yetmez beyler! Kendinizi ve bizleri boş yere kandırmaya çalışmayın!

VII

Aybar'a karşı «yeni teoriler», geliştirilenlerin bugün gide gide ulaştıkları noktada, emperyalizm ve işbirlikçileriyle uzlaşma noktasıdır. Bu nokta oportünizmin her türlüşününün eninde sonunda varacağı yerdir. Emperyalizmle uzlaşmak oportünizmin özünde vardır, iflâh olmaz hastalıdır onun. İşte sözü geçen derginin «büyük kongreler döneminde», kazandığı teorisyenin (!) bir forumda ileri sürdüğü tezleri. (11) «Türkiye'de yeni olarak ortaya çıkmakta olan işçi sınıfı ile Anadolu'daki emekçi sınıflar, kendileriyle aralarındaki çelişme olan sınıfları, üretim güçleri yeterli seviyeye gelmedikçe açıklıkla göremeyeceklerdir. Üretim güçlerinin gelişimini engelleyici bir yasayı savunmak (1961 Anayasası kastediliyor) bu ortamda başka bir çeşit tutuculuktan başka bir şey olmayacaktır.» ... Bunların sonucu olarak, AP, tarihi ileri götürücü rolünü oynamış ve alternatifini, karşısını da yaratmış olacaktır. Emekçi sınıfların, kendileri için oy verecekleri ve mücadele edecekleri ortam gelişecektir. «AP'nin üretim güçlerini yeterli seviyeye getirmesi görevini», «yerine getirmesinden önce», «tarihi bürokratik mekanizmanın hükümet olarak iktidarını işbaşına getirici hareketlerden medet ummak (küçük burjuvazinin en uyanık kesimi olan asker sivil aydın zümre iktidarı kastediliyor) bu gelişmeyi durduracak, tarihi tekrar geriye doğru işletecektir.» (12)

Bu «teorisyenin», «tahlillerinin», vardığı nokta şudur: Bugün «devrimciler», «sosyalistler»e düşen görev, «üretim güçlerinin yeterli seviyeye gelmesi», ve böylelikle «emekçi sınıfların kendileri için oy verecekleri ve mücadele edecekleri ortamın gelişmesi», için, üretim güçlerini geliştirerek, «tarihi, ileri götürücü bir rol oynayan AP»yi desteklemektir. Bunun için «tam uygulandığında giderek üretim güçlerinin gelişimini durdurucu bir kimliği bürünen Anayasa»yı değiştirme çabalarında AP ile beraber olmak gerekir. «Devrimcilik», budur. Buna karşı çıkmak «bu ortamda, başka bir çeşit tutuculuk», tur.

Evet. Bütün işbirlikçilerinin iddiası da böyledir. Emperyalizm de aynı propandayı yaymaya çalışmaktadır. Taylan'ı, Vedat'ı, Mehmet'i kursunlayanlar da aynı gerekçeyle sığınmaktadırlar. Bu tahlillerin (!) etrafı bir eleştirisini ilerde yapmak üzere, şimdilik sözü geçen derginin bu «sosyalist», «teorisyenin», emperyalizm ve uşaklarıyla aynı türküyü çağırıldığını tesbit etmekle yetinelim.

Bu tahlillerin Aybar'ın tahlillerinden bir farkı var mıdır? Yoktur. Bu tahliller Aybar'ın tahlillerinin geliştirilmiştir. «Osmanlı tipi ceberrut devlet», tezleriyle, «1950 halk devrimi», naneleriyle, Aybar da aynı şeyleri söylemektedir. Hatta «teorisyenimiz», 1961 Anayasasını aynen bir AP li ağzıyla açık açık reddederek, irticayı Mustafa Kemalçilikten üstün tutarak, emperyalizmin Türkiye'deki varlığını, «tüm güçlerini geliştirdiği», iddialarıyla meşrulaştırarak, Aybar'dan daha cesaretli ve daha ileri bir oportünist olduğunu da ispat etmiştir.

İşte Aybar muhaliflerin (!) kendi çizgileri!

VIII

Aynı derginin bir önceki sayısının kapak yazısı da yine küçük burjuva bozgunculuğunun ve yalınlığının tipik bir örneğidir: «SEÇİM SONRASINDA TÜRKİYEYİ BEKLİYEN TEHLİKELER». Kapak Orta sayfada yayınlanan, bir başka «teorisyenin», yazısının başlığından alınmış. Bu yazıda ideolojik ve stratejik bakımdan öylesine affedilmez yanlışlar yapılmıştır ki, işte yazının sözü geçen dergide yayınlanmasına sebep de bu affedilmez yanlışlarıdır. Yanlışlardan bazıları üzerinde kısaca duralım:

Yazar, yazısının sonuna doğru «önümüzdeki dört ya da beş yıllık devrede Türk ordusu içerisindeki devrimci subaylara büyük bir milli görev düşmektedir.» dedikten sonra, bu «büyük milli görev»i şöyle açıklamaktadır: «... Hiçbir tahrike kapılmayıp, siyasî iktidarlara kendi hallerine bırakmalılar. Çünkü bu devre, egemen sınıfların temsilcisi politikacıların hızla halkın gözünden düşüş devresidir... Halkın bilinçlenip gerçek eylemini bulacağı ya da çekirdeğini atacağı devredir. Emperyalizmin takkesinin düşüp, altındaki «kel»in halk tarafından görüleceği devredir. Emekçi ve köylülerin ve onların partisinin iktidara gelme olanaklarının yoğunlaşacağı devredir. Siyasî iktidara yapılacak en küçük bir müdahale bu bilinçlenmeyi yavaşlatacak, durduracak ve Türkiye halk topluluklarının yararından ziyade aleyhine sonuçlar getirecektir.» (13)

Bir kere daha tekrarlıyalım ki Türkiye emperyalizm-işbirlikçi burjuvazi ve feodal artıklar ittifakının hakimiyeti altında yarı bağımlı, yarı feodal bir ülkedir. Sosyalizmin bilimi bu şartlar altındaki toplumlar için Milli Demokratik Devrimi emretmektedir. Milli Demokratik Devrim'in güçleri bütün milli sınıf ve tabakalar, yani işçiler, köylüler, küçük esnaf, zanaatkar, asker sivil aydın zümre ve milli burjuvazidir ve bütün bu sınıf ve tabakalar bu günün şartlarında halktır. Milli Demokratik Devrimin düşmanları emperyalizm, işbirlikçi burjuvazi ve feodal artıklardır.

Yukarıdaki yazıda devrimci subaylar halktan sayılmadıktan başka, işbirlikçi takımın iktidarı, halkın bilinçlenmesi bakımından, devrimci subayların iktidarından

daha elverişli görülmektedir, hatta devrimci subayların iktidarlarına halkın bilinçlenmesinin yavaşlayacağı, duracağı iddia edilmektedir. (Gördük ki birinci teorisyeni miz(!) de aynı şeyi iddia etmekteydi şu farkla ki, o, «Devrimci subaylar», yerine «tarihi bürokratik mekanizma», demektedir.) Ayrıca, devrimci subaylardan «egemen sınıfların temsilcisi politikacıların», ve «emperyalizmin», karşısında «Türkiye halk topluluklarının yararı», için susmaları, beklemleri istenmektedir. Subaylarımıza «büyük bir milli görev, olarak gayri-milli iktidarlar karşısında hiç bir şey yapmamaları gayri-milli iktidarları «kendi hallerine bırakmaları» örgütlenmektedir. Milli Demokratik Devrimin güçlerinden olan «devrimci subaylar», emperyalizm ve uşakları karşısında eylemsizleştirilmek, silâhsızlandırılmak istenmektedir. Bu kime hizmettir? İşbirlikçi Süleyman Demirel iktidarın kemalist müdahalelere karşı korunması görevi bu yazarlara mı düşmüştür? Beyler! Görevlerimizi iyi bilelim, bu görev polisin görevidir.

Bu milli saflara ihanet ve emperyalizme hizmettir.

Yazarımızın «sosyalizm», anlayışı da ilginçtir: «Libya'nın sosyalist Arap devletleri blokuna katılması...» «Suriye, Birleşik Arap Cumhuriyeti, Libya, Cezayir... Sovyetlerle aynı ülkeleri izleyen devrimci yönetimlerin elindedir», (14) Demekki yazarımız Libya'da iktidara gelenlerin, kendisinin tarafsızlaştırmaya çalıştığı «Türkiye ordusunun devrimci subayları», gibi küçük burjuva devrimcileri olduğunu, «tahrike kapılıp», «büyük milli görevi», unutarak Libya halkının «bilinçlenmesini», «yavaşlatmak», ve «durdurmak», pahasına «siyasî iktidarı kendi hallerine bırakmadıklarını», ve «müdahale», de bulduklarını bilmemektedir. Demekki yazarımız küçük burjuva devrimciyle sosyalist devrim arasında farkı bilmekte ve küçük burjuva devrimini sosyalizm sanmaktadır. Bizim oportünizm dediğimiz şeyde işte budur: Aybar'ın yaptığı da bundan başka birşey değildir.

IX

Hiç şüphenez olmasın ki tarih.TIP oylarındaki düşüşe rağmen ileriye doğru aktmaktadır. Tarihe damgasını basacak olaylar fabrikalarda, kırlarda, devrimci gençlik eylemlerinde, proleter devrimcilerinin öncülüğünde hızla gelişip serpilmektedir. Bunu ancak emperyalizmin tahakküm aracı olan gerici parlamentarizme sıkı sıkıya sarılarak, devrimci mücadelenin ve «tarihin akışına ters», düşenler anlayamazlar.

- (1) Siyahlar bana ait
- (2) Bu konuda bak: Seçimler üzerine, Doğu Perinçek, TÜRK SOLU, Sayı 101
- (3) Proletarya İhtilâli ve Dönek Kaftsky, Bilim ve Sosyalizm Yayınları, Sayfa 112.
- (4) ANT, Cilt 3, sayı 76.
- (5) Siyahlar bana ait.
- (6) TIP'de genel kongre isteniyor, Akşam, 23 Ekim 1969.
- (7) Siyahlar bana ait.
- (8) Bak: «Türkiye'nin Düzeni», Üzerine, Şahin Alpay, Aydınlık, Sayı 12; Devrim, haftalık gazete, 21 Ekim 1969, Sayı 1.
- (9) «Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm», Mehmet Ali Aybar, Gerçek Yayınevi; Kitabın eleştirisi için bak: «Türkiye Sosyalizmi, ve Sosyalizm, Muzaffer Erdost, sol yayınları.
- (10) Sosyalist örgüt için bak: Aydınlık, Sayı 10.
- (11) Milliyet, 20 Ekim 1969
- (12) Siyahlar bana ait.
- (13) Siyahlar bana ait.
- (14) Siyahlar bana ait.

Dünya Kapitalist Ekonomisi (2)

L. Kuzminov

(Geçen sayıdan devam)

Artan kârların çoğuna savaş sanayi te-
kelleri tarafından elkondüğünü söylemeye
hacet bile yoktur, ama, diğer, sivil sektörde-
ki tekeller de savaş boom'undan çok ka-
zançlı çıkmışlardır. Silâh patronları, savaş
Amerikan ekonomisi için bir nimet olduğu,
çalıştırmayı, kârları ve gelirleri arttırdığı te-
orisini yayıyorlar.

Oysa, ekonomik bakımdan savaş sadece
üretici güçlerin mahvı ve millî gelirin bü-
yük bölümünün üretici olmayan bir biçim-
de yutulmasıdır. Şimdi bu birçok önde gelen
Amerikan gazeteleri tarafından bile kabul
edilmektedir. New York Times şubat sonun-
daki bir baş yazısında Amerikan savaş eko-
nomisinin hem silâh hem de tereyağı ürete-
bileceği yolunda yönetimin verdiği teminatın,
gerçekler tarafından boşa çıkarıldığına işa-
ret ediyordu. Yönetimin ilân etmiş olduğu
«fakirliğe karşı savaş», Vietnam'daki sava-
şa dönüşmüştü.

Bundan başka, silâhlanmanın teknik
yüzeyi ne kadar yüksek olursa, o kadar da
pahalı olur ve bir savaş ne kadar uzun sü-
rerse, onun harap edici etkisi ulus tarafın-
dan o kadar acılı bir şekilde hissedilir.

Savaş tanrısına verilen kurbanlar bir
yanâ belirli bir aşamada bu, hem üretimi
hem de hayat standardını etkilemeye başlar.
Birleşik Devletlerde askerî harcamaların ve
savaş üretiminin hızla büyümesi, savaş üre-
timi ancak sivil üretimin zararına arttırıla-
bildiği için genel üretim artışı artık sağ-
lanamaz. Geçen yıl Birleşik Devletlerdeki oto-
mobil üretimi hemen hemen % 14, çelik üre-
timi % 5,2, elektrik mühendisliği üretimi %
2 düştü. Üretim tekstil, mobilya, kerestecilik
ve öbür sanayilerde de düştü. 1966'daki brüt
özel sermaye yatırımları 1966'dakinden % 8
daha az, 1965'dekinden % 1 aşağı idi.

Başlangıç aşamasında çalıştırmanın yük-
selmesine yardım eden savaş, şimdi onu azalt-
maktadır. Çalıştırılan işçilerin maddî durum-
ları da iyice bozulmaktadır. İmalât sanayi-
indeki işçilerin gerçek ücretleri 1966'da istik-
rarsız iken, 1967'de 1965 düzeyinden % 2,3
aşağı idi. Tüfek ve diğer silâhların imali, ça-
lıştırılanların kazançlarını azaltmaktadır.

Gerek Başkan Johnson'nun, ülkenin büt-
çesinde açılan delikleri yamamak için iste-
diği daha yüksek vergiler gerekse fiatların
artmasının sonucu 1968'de daha da büyük
azalma olmuştur.

ABD'deki ekonomik durum, savaşın eko-
nomik döngüde olumlu bir rol oynadığı ve
genel refahı sağladığı teorisinin büsbütün
asılsız olduğunu gösteriyor. Savaş, tekellerin,
özellikle savaş sanayiindeki tekellerin işine
yarıyor ama, bunalımlara karşı etkili bir araç
olmuyor. Bir bunalımı geciktiriyor ama, sırf
patlak verdiği zaman o bunalımı daha va-
him kılmak ve halkın durumunu kötüleştir-
mek bahasına.

Sivil ve savaş sektörlerindeki üretimin
karşıt dinamikleri yeniden üretim sürecinin
birliğini altüst etmiş ve işadamlarının bunu
doğuran nedene yani Vietnam savaşına kar-

1968 in 3. a-
yında dolar bü-
yük bir kriz geçir-
di. Dünya piyasa-
sının alt üst ol-
masına ramak
kaldı. Borsalarda
herkes altına hü-
cum etti. Bu, ka-
pitizmin kaçınıl-
maz bunalımla-
rının bir tezahü-
rü idi.

şı tutumlarını da değiştirmiştir. Savaş refah-
larının esas temeli sayan savaş sanayiinin
sözcüleri daha çok tırmanma için patırtı
ederken, bu siyasetin ters sonuçların hisset-
mekte olan sivil sanayilerin temsilcileri bu
gidişten kuşkulandırmaya hatta bunu eleştir-
meye başlıyorlar. Amerika'daki etkili iş çev-
releri arasındaki savaş aleyhtarı duyguların
dayanağının genişlemesi bu yüzdendir. Was-
hington Post'un en büyük işadamları ve ban-
kerlerle görüşme yapan bir muhabiri, hükü-
metin ülkeyi şimdiki mali bunalımdan kur-
tarmak yeteneği konusunda bu etkili grubun
böylesine açıktan açığa kuşkuculuğuyla kar-
şılaşmaktan hayrete düştüğünü yazmıştı. Ay-
nı muhabir, Vietnam savaşındaki tırmanma-
nın doğurduğu hoşnutsuzluğun son zaman-
lardaki artışından da hayrete düşmüştü.

Altına hücum

Dünya kapitalist ekonomisindeki şimdiki
durumu saptamak için, şimdiki kadar eko-
nomik kargaşanın tam merkezi olan en gü-
çlü kapitalist ülkenin Vietnam'da umutsuz bir
savaşa saplanmış olduğu ve ekonomisinde
teklemenin başladığı olgusunu gözönüne al-
mak gerekir. Vietnam'daki tırmanmanın baş-
langıç döneminde, Birleşik Devletlerdeki sa-
vaş boom'u bir dünya ekonomik bunalımını
uzaklaştırmaya dolaylı yada dolaysız olarak
yardım etti. Fakat BD savaş makinasının
yavaşlaması, dünyanın bütün borsalarında
ciddi yansımalar doğurdu ve Amerikan refa-
hı ve dolara güven efsanesine meydan okun-
du.

Sterlinin devalüasyonu, İngiliz ekono-
misinin, dünya kapitalist zincirinin en zayıf
halkası olduğunu açığa çıkardı. Bütün kapi-
talist sistemi bürüyen müzmin hastalığın
ağırlaşmasının bir belirtisi oldu. İngiliz lira-
sının devalüasyonu —İngiltere'nin müzmin
ticaret ve ödeme dengesi bozukluğunun doğ-
rudan doğruya sonucudur— aynı zamanda
dünya pazarındaki birikmiş bulunan çeliş-
kilerin ve daha şiddetli rekabetin kanıtıdır.
Bu yüzden uluslararası başlıca dünya para

pazarlarında uzun süreli bir «altına hücum»
doğurması ve dolara karşı güveni azaltması
bir raslantı değildir. Oysa, dolara karşı gü-
vendeki bunalım, Amerikan ekonomisine kar-
şı (ve Amerikan dış siyasetine karşı) güven-
deki bunalımdır. Bu açıkça gösteriyor ki en
güçlü emperyalist ülkenin ekonomik maka-
nizmasında bir şeyler çürümüştür.

Kapitalist dünyanın başlıca yedek para-
sı dolara karşı güvenin azalmasının doğrudan
doğruya sebebi, Amerika'nın büyüyen ödeme
dengesi açığıdır (ticaret dengesi lehte kal-
maktadır). Bu açığın nedeni nedir? Ameri-
kan basını bile bu soruna açık seçik bir ce-
vap veriyor: Vietnam savaşı ve bunun ar-
dından getirdiği dış dolar harcamaları dahil
büyüyen askerî harcamalar. Mart başında
Walt Street Journal Amerikan ödeme denge-
sinin şimdiki durumu değişmediği takdirde
—ve Vietnam savaşı ile ilgili muazzam altın
akışı ile, bundan kuşku yoktur— Amerika'nın
kısa sürede doların değerini sürdürebilmesi-
ne yetecek altınının kalmayacağını yazmıştı.

Gerçekten de Amerikan altın rezervleri,
felâketli bir hızla azalmaktadır: 1957'de 22
milyar 700 milyon dolarken, 1967'de 10 milyar
500 milyon dolara inmiştir.

Bir çıkar yol bulmak için yapılan giri-
şinde bazı işadamları ve iktisatçılar «altın
fiatının yükseltilmesi hususunda iyi ayarlan-
mış, ve «plânlanmış, anlaşmayı tavsiye edi-
yorlar. Bunun kaostan daha iyi olacağını
ileri sürüyorlar. Gerçekte bu doların devalü-
asyonudur. Başkaları ise «zaten İngiliz lirası-
nın devalüasyonu ile yeterince ürkmüş bu-
lunan» işadamlarını ve yatırımcıları durak-
satacağını iddia ederek devalüasyona karşı
çıkıyorlar. New York'lu bir bankacı Charles
Walker, Amerika'nın karşısına çıkan had
ikili çıkmazı şöyle formüleleştiriyor: «bir fiat
artışının pürüzsüzce yapılabileceğini hiç san-
mam. İşlemin senaryosuna uygun şekilde
gitmemesi halinde tehlike dünya ölçüsünde
bir duraklamanın olmasıdır.» Kısaca Ame-
rika iki cami arasında beynamaz durumda
kalmıştır.

(Devamı gelecek sayıda)

«Devrimci teori olmadan Devrimci pratik olmaz»

Mustafa Gürkan

Bilimsel sosyalizmin temel ilkelerinden biridir bu. Ve ancak proleter devrimci bir örgüt bu ilke içinde çalışır. Pratikte yanlış sonuç alanların en büyük hatası; teoriyi yanlış uygulamaları, veya yanlış ideoloji savunmalarıdır. Biz bilimsel sosyalist hareket içindeki bu yanlış düşüncelere ve davranışlara, sadece davranış olarak kaldığı ve tek tük olduğu zaman sapma, fakat sistemleştirdiği ve süreklilik kazandırdığı zaman, sağ veya «sol» oportünizm diyoruz. Oportünistler, hareketimiz, içinde neyi savunurlar, ne yaparlar?

Bu sorun birinci planda kendisini ideolojik olarak göstermiştir. Onlar, (D. G. F'den tasfiye edilenler) proleter devrimci ideolojiye karşıdır. Onümüzdeki devrimci adımın, sosyalist devrim olduğunu iddia etmekte, şiar olarak da «Sosyalist Türkiye», şiarını atmaktadırlar. Bu sadece bir gevezelik olarak kalmaktadır. Çünkü;

Türkiye'mizin tarihi evrimi içindeki geçmiş toplumsal aşamalar hakkında tutarlı bir düşünceleri yoktur. Bir gün A. T. Ü. T. teorisine (!) dayanarak, Osmanlı tipi ceberut devlet görüşünü ortaya atmışlar, yani toplumumuzun tarihi üretim biçimlerinden ayrı olarak, geçmişte kendisine özge bir yapıya sahip olduğunu iddia etmişlerdir. Sonra Demokratik Devrimi başardığımızı ileri sürerek, (ki demokrasiyi sadece çok partili seçim sistemi olarak anlamaktadırlar) zamanın üretim ilişkilerimizin geçmişte feodal nitelikte olduğunu kabul etmişlerdir. Şimdi de İslamcı - Doğucu Halk Cephesi baticı laik bürokrat sınıflamasıyla formülleşen bir görüşü savunmaktadırlar. Sonu ne olacaktır, orası belli değildir.

Ayrıca, çelişkinin tesbitinde toplumu muzun uzlaşmaz çelişkinin taraflarından birinde bulunan küçük burjuvazinin millici kesimlerini dahi işbirlikçi çevrelerle aynı saflara koyup, çelşmenin öbür yanına ise proleterya ve küçük burjuvazinin (içinde bulunduğumuz dönemde) emperyalizmle uzlaşan yanlarını sokarak sosyalizmi proleteryanın düzeni değil de sosyalist devrim aşamasında proletiegecek sınıf ve zümrelerin tümünün bir den düzeni diye takdim etmektedirler.

Ayrıca, sosyalizmin dejenerasyonu yönündeki çalışmaları sadece bu kadar değildir. Onlar günümüzde sosyalist devrim şiarı atarak yanlış bir adım tesbit ederlerken, küçük mülkleştirme, örneğin; toprak reformu hareketini, meselenin diğer bir yanıyla birçok küçük burjuva yaratılmasını sosyalizm diye yutturmaktadırlar. Yepyeni bir görüşle bireylerin Toplum içinde ve sosyalist devrim aşamasında -

proleterleşeceğini, küçük burjuva olacağını gösterecek derecede ileriye giden iddiaları ortaya atmaktadırlar.

Ayrıca, emekçi halk, sınıfı gibi kavramları işçi sınıfı, şehir ve köy proleteryası gibi kavramların yerine kullanarak, doğru sınıf tahlillerine girmekten kesinlikle kaçınmaktadırlar. «Sosyalizmi emekçi halkımız kuracaktır» gibi gevezeliklerle sosyalizmi emekçi halkın düzeni diye anlatmaktadırlar. Hayır, sosyalizm, şehir ve köy proleteryasının düzenidir. Ve proleterya emekçi halkımızın sadece bir kesimidir. Türkiye de emekçi halk kavramı içinde küçük burjuvazinin nicel ve nitel olarak çok büyük bir kesimi de vardır.

Durum bu iken, iki yıldan beri yapılan doğru devrimci uyarılara ve sosyal pratiğin kendi görüşleri aleyhinde tecellisine rağmen, onlar yanlış tutum ve davranışlarına devam etmişlerdir. İlkelerimiz açıktır ve «bizim için ilkeler üzerine pazarlık söz konusu olamaz.» Elbette ki doğru devrimci çizgide sapmalar yapan ve de sapmalarını bir çizgi haline getirenler, örgütümüz içinde barındırılmıyacaklardır. Bizim görevimiz bu tip yanlış düşünce ve davranışların hareketimiz içinde bir illet halinde almaması için doğru devrimci ideolojiyi militanlara ve kitlelere tekrar tekrar bıkmadan usanmadan anlatmaktır. Eğer biz, proleter devrimcileri bu görevi yürütmez veya eksik yürütürsek, oportünizmin hareket içindeki ideolojik etkenliğinin ve birçok inandırmış yiğit devrimci kardeşimizin oportünizmin saflarında bulunmasının günahını yüklenmiş oluruz. Fakat, ısrarlı uyarılara rağmen hareket içindeki bazı kimseler hâlâ yanlışlarında direniyorlarsa artık bu kimseler oportünizmin ideolojik hakimiyeti altında değil, bizatihi oportünistlerdir. Ve böyleleri durumları itibarıyla ya haindirler ya geri zekalı... Bilimsel sosyalizmi eylem kılavuzu olarak almış örgütlerde bu iki tip insana da asla yer yoktur.

Böylelerine saflarımızda yer vermemek gerektiğini açık olarak ortaya koymamız için, bir dergide fotoğraflarla yayınlanan itham mahiyetindeki bir haber fırsat yaratmıştır.

Önce, yukarıda belirtildiği yanlış görüşleri kısım kısım, zaman zaman savunmuşlar, ve hâlâ savunmaktadırlar.. Hergün etrafa kişisel pozisyonlarının sağladığı avantajla (ki bu pozisyon onlara oportünizmin sol hareket etken olduğu yerlerden ve dönemlerden mirastı.) yanlış düşüncelerini yayma çabasındadırlar. Onlar ki organizmaya hiçbir yararı olmayan, ancak zararı bulunan bir organ gibidirler. Artık tek bir yol vardır: Operasyon...

Evet niçin zararlı oldukları konusundaki tartışma bütün hızı ile sürüp gitmekteyken, biz şimdi sizlere nasıl yararsız ve zararlı olduklarını pratikteki bazı olaylarla anlatalım:

Örneğin siz F. K. F. sekreterisiniz... Amerikan Emperyalizminin alçak silâhı 6. Filo limanlarımızı kirletmiş... İlk gün tek eylem yok. Hatta yapılan ısrarlara rağmen (ki bunlar adeta yalvarma seviyesine varmıştır. Evet bir devrimci diğer bir devrimciye (!) emperyalizme karşı bir an önce harekete geçelim diye yalvarmaktadır.) ikinci gün yine hiçbir şey yapmıyorsunuz. Ama, bu iki gün zarfında bir gurup devrimci İstiklal Caddesinde bir hareketi yalnız başlarına yürütmektedirler. Evet, siz F. K. F. sekreteri, 6. Filo erleri boyanırken, devrimciler polis tarafından tutuklanıp karakollara götürülürken, bihaber vaziyette içki içiyorsunuz, sonra sarhoş halde gittiğiniz İ. T. Ü. yurdunda tesadüfen yakalanıp götürüldüğünüz nezarethanede ayılabiliyorsunuz, ve siz Dolmabahçe olayları olurken tutuklu olduğunuz halde, bunun kahramanlığını üslenerek devrimci ahlâkı ayaklar altına alıyorsunuz. Ve şimdi siz saflarımızdan uzaklaştırılırken hata edildiğini kim iddia edebilir?

Sizi ayrıca eleştirmemiz uzun zamandan beri mümkün değil. Çünkü siz devrimci bir gençlik örgütünün üyesi olduğunuz halde onun eylemlerinde uzun zamandan beri yoktunuz. Tesadüfen katıldığınız bazılarında ise davranışlarınız bir militan gibi değil, sıradan biriymiş gibiydi. Üstelik geçmişte F. K. F. sekreteri olduğunuzu tekrar hatırlatırız.

Siz ANT Dergisi yazarı... Dolmabahçe Direnişini yapan, yani Dolmabahçedeki 6. Filo askerlerine karşı taarruza geçen Millî Kurtuluşçuları durdurmak üzere devrimci saflarda bozgunculuk yapıp, sonra açıktan oportünizmin barikatına katılan ve bu eylemi gayet faal yürüten liderlerden değil misiniz? Başka bir misalle; Siz bir miting yöneticisiniz. Bazı şeyleri bilmek, veya öğrendiklerinizi doğru uygulamak zorundasınız. Ve şimdi, siz yöneticis. Oldunuz bir mitingte, potansiyeli son derece yükselmiş bir topluluğu durdurarak potansiyeli söndürüp, yirmi - otuz bin kişilik konvoyu, bir bütün olarak sokması gerektiği meydana parçalara ayırarak sokarsanız, kitle ajitasyonunu en iyi başaran seksen - yüz yiğit devrimciyi kitleden soyutlayıp, onları beşbin kişilik azgın karşı kalabalığın ağzına şürrerseniz, ünlü Kanlı Pazar ortamına bilerek veya bilmeyerek yardım ederseniz, ve de üstelik uyarılara rağmen Kanlı Pazar gibi ycnilgilerle saflarımızda yalınlıklara sebep olursanız, yer yoktur aramızda sizin gibilere... sizler, aynı hatalardan ötürü hapislere dahi girebilirsiniz. Bu bilgisizliktir. Bu berbat duruma küçük burjuva bireyciliğinin oportünizmi le karşılamak meydana getirdiği kozmopolit bir pozisyonudur.

Nedir bilinmesi gereken ilkeler? «Düşmanın karşısına çıkarken, düşmanı enaz kendin kadar öğrenmek, ve ancak ona göre vaziyet almak zorundasın.»

«Kitlelerin gücü kitle olmalarıdır. Yani parça parça değil bir bütün olmalarıdır.»

Bütün bunlar bilinmese dahi gerekli uyarımlar yapılmıştır, ne çareki oportünizmin pa-

Hilmi Özgen'in Yeni kitabı çıktı

EKONOMİK SORUNLARIMIZ

İstanbuldaki Yahudi milyonerler, İsviçreye kaçan paralar Kredi yağması, Montaj Sanayii, Kalkınma ve İşçi sorunları.

Dağıtım: Tekin Yayınevi - İstanbul

Dev-Genç'in Basın Toplantısı

Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu Merkez Yürütme Kurulu, geçen hafta perşembe günü genel merkez toplantı salonunda bir basın toplantısı düzenlemiştir. Bütün merkez yürütme kurulu üyelerinin katıldığı basın toplantısını DEV — GENÇ başkanı Atilla Sarp yönetmiş ve basın mensuplarının sorularını cevaplandırmıştır.

Atilla Sarp, okuduğu yazılı bir metinde, seçimler karşısındaki görüşlerini, siyasi af konusundaki tutumlarını ve devrimci mücadelelerinin esaslarını açıklamıştır. Aşağıda, TDGF'nin basın toplantısı münasebetiyle yayınlanan metni sunuyoruz.

1 — ÖRGÜTÜMÜZÜN SON YAPILAN OLAĞANÜSTÜ KURULTAYINDA ESKİ ADIMIZ FKF, DEVRİMCİ GENÇLİK FEDERASYONU olarak değiştirilmiştir.

Kurultayda örgütümüzden bir kısım üyeler ihraç edilmiştir. Bilimsel sosyalizmi kavrayamayan, millî cephe bozuncularının örgütümüzde yeri yoktur. Örgütümüz her zamankinden daha güçlüdür. Saflarımızı arıtarak daha da güçlendik.

2 — SEÇİMLER KARŞISINDA DÜŞÜNCELERİMİZ

siyizmi ve sorumsuzluğu ilklerinize işlemiştir.

Evet bir de İktisat Fakültesi Talebe Temsilcisi Sıtkı Coşkun var. Bu kişi objektif olarak ihanet denebilecek davranışlar içerisine zaman zaman girebilmektedir. Fakat kimse Sıtkı hakkında «handir» diyemez. Belki yanlış davranışları onu bu duruma itmiştir. O «dürüst» bir oportünisttir. Yalnız «Dürüst oportünistler, proleterya için en tehlikeli olanlardır», der F. Engels... Durumu böylece koyduktan sonra şunu belirteyim ki böyleleri kendi öz eleştirilerini yaparlarsa ve eylem planında doğru çizgiye oturlularsa örgütümüz saflarına tekrar girebilirler. Nedir Sıtkı Coşkun'un örgütümüz saflarından uzaklaştırılmasının sebepleri?

a) İ. Ü. T. B. Kongresindeki tutumu yanlış. Ömer Güven kardeşimizle aralarındaki polemik bu meseleyi gün ışığına çıkaracaktır.

b) F. K. F. 5 Ocak 1969 Kurultayında oy birliğiyle alınmış karara katılmışlar, fakat sonra, bu doğru devrimci karara karşı çıkarak, istifa edip, yanlış düşüncelerini belgelemişlerdir.

c) Bir insan ki önderlik etmek iddiasında olduğu kitleleri eylemi ısınmağa başladığı sırada «yanlıştır bu hareket» diyerek baştan teketmeğe kalkar, sonra zorla sökülür eyleme, fakat oportünizmin pasifizmi, kemirmektedir onu. Yukardaki tutumuna devamla, eylemin orta yerinde önderi olduğu iddiasındaki kitleleri terkeder, ortalık durulunca sahip çıkmağa kalkar, olmaz böyle şey... oportünist bir önder, 10 Haziran öğrenci olaylarında bunu yapmıştır.

Ayrıca bu kişilerin savunmalarının alınmadığı meselesine gelince onlar delege oldukları halde kurultaya gelmemişler ve bizzat kendileri savunmadan kaçmışlardır.

Genel tutum hakkında söylenecek bir iki sözümüz daha var.

— 5 Ocak 1969 F. K. F. Kurultayında Oya Sencer meselesiyle ilgili protestoyu «işgal» diye niteleyip bunu D. Ö. B'lüler yapmıştır» şeklinde jurnalleyip, provokasyon yapanlara en ufak bir tepki gösterilmemiştir.

Bilakis bu tip şahıslara oportünistler kendi saflarında önemli görevler vermişlerdir.

— En şiddetli eleştirileri yönelttikleri bir

Ülkemiz Amerikan emperyalizminin hegemonyasında yarı bağımlı yarı feodal bir ülkedir. Milyonlarca topraksız ve az topraklı köylü yarı köle durumundadır. Ağaların, tefecilerin ve işbirlikçi sermayedarların tahakkümü ülkenin bütün millî sınıflarının üzerindedir.

Bu bakımdan, yarı köle durumunda olan köylülerin bulunduğu, ağalığın tasfiye edilmediği, emperyalizmin hegemonyasının bulunduğu bir ülkede demokrasiden söz etmek gülünçlük olur.

Gerçek demokrasi ağalığın, tefeciliğin, tahakkümüne son verilmesi, Amerikan emperyalizminin vesayetinin kalkması, işçilerin demokratik haklara kavuşması, ve binlerce köylünün toprağa hürriyete kavuşması demektir.

İşçi sınıfının kendi öz partisine izin verilmediği, diğer millî sınıfların kendi partilerine kavuşamadıkları bir düzene demokrasiden söz edilemez.

Bu seçim sonuçları toplumumuzdaki gerçek güçleri yansıtmamaktadır.

Gerçek demokrasi bütün millî sınıfların Amerikan emperyalizmini kovduğu ve toprak ağalığını tasfiye ettiği gün kurulacaktır.

3 — Samsunda bayrağımızın Amerikanlar tarafından parçalanmasını kınıyo-

ruz. Amerikan emperyalistlerinden bunun da hesabı sorulacaktır.

4 — Siyasi affa karşıyız. Anayasa değişikliğine karşıyız. Siyasi af, anti-kemalist karşı devrim yönünde atılacak bir adımdır ifade eder.

5 — Önümüzdeki devrimci mücadelemizin esasları,

— Üniversite gençliğinin demokratik direnişine öncülük edeceğiz.

— Liseli kardeşlerimizin haklı mücadelesine destek olacağız.

— İşçilerin demokratik hakları ve iktisadi hakları uğruna yapacakları her türlü mücadelenin yanında yer alacağız. Şu günlerde Ereğli Demir Çelik işçilerinin haklı direnişini dikkatle izlediğimizi bildiririz.

— Köylülerin toprak ağalarına ve tefecilere karşı verecekleri demokratik mücadelelerin her zaman olduğu gibi yanında yer alacağız.

— Halkımızın Amerikan emperyalizmine karşı verdiği millî kurtuluş mücadelesini bütün yurtseverlerle omuz omuza yürüteceğiz. Millî cephe politikası, emperyalizme ve anti-demokratik güçlere karşı verdiğimiz mücadelenin esaslarıdır. Anti-emperyalist yurtsever hareketleri bütün yurt sathına yayacağız.

hareketin Hareket Komitesi'ne girmek için feryad edip, sonra eylemin yanlışlığı ortaya çıkınca da hemen kendilerini tecrid edip, «anarşistler, teröristler» diye saldırıya geçmeler, yine oportünistler olmuştur.

— Onlar, 12 Haziran 1968 öğrenci hareketine baştan sahip çıkmayıp, devrimcileri, karşı devrimciler karşısında yalnız bırakan ve ancak harekette devrimcilerin yönetimi oturunca, hareketin kuyruğuna takılanlardır. Bu tip davranışlar içerisinde bulunanların terminolojimiz içinde ki adı; «küçük burjuva oportünistleri» dir. Devrimci kişi yeni hareketler yaratıp genel hayata yön verir, yahut hareketleri yönetmeğe çalışır. Fakat asla hareket oturduktan sonra hareketin kuyruğuna takılmak durumuna düşmez.

— Devrimci kişi en ufak bir tutuklanma olayını bahane edip, çarşaf çarşaf yazılarla kendisini reklâm etmez. Bu devrimci ahlaki ayaklar altına almaktır. Bu tevazudan habersiz olmaktadır. Böylelerine küçük burjuva bireycisi denir. Ve ancak öyle örgütlerde görev alırlar.

— Kimdir mücadeleyi küçük burjuvazinin palavracı, sözde kahramanlığına saptıranlar? Onlar; bir kıla bir can hesabı yapıp, des. teksiz atan, ve sonra da hiçbir şey yapamayan, ve de yapılanlara karşı çıkarak devrimci

ciddiyete ve ağırbaşlılığa leke sürenlerdir. Devrimciler dikkatli hesaplarıyla ancak yapabileceklerini söylerler ve her dediklerini de yaparlar. Yapılmıyacak şeyleri söylemek hiçbir şey yapılmamasını istemektir. Eğer, söz konusu olan ajitasyon ise, biz devrimciler yaptığımız vaadleri bir dönem sonra uygulamayacaksak, kitlelerin bize olan itimadını sarsacak bu tip ajitasyon vasıtalarına başvurmayız. Bilgisizlik, yanlış düşünce, yanlış pratik, küçük burjuvazinin anlamsız inatçılığı; işte oportünizm!

Sizler hatalarınızı kabul etmeyip, ısrar ettikçe devrimci gençlik eylemlerine katılmış olan herkesin şahadeti tepenizdedir. Bunu hatırımdan çıkarmayın.

Görülmektedir ki yanlış düşünceler, yanlış sonuçlar veriyor. Devrimci insan kendi ideolojisinin, hareket, örgütlenme, propaganda; eğitim, dayanışma ve istihbarat ilkelerini bilmek zorundadır. Öğrenmeğe çalışmalıdır. Bütün bunlar anlatıldığı, ve gerekli uyarımlar yapıldığı halde, yanlış tutumlarını bir çizgi halinde getirenlerin hele sorumlu yerlerdeyken bu hataları işleyenlerin, örgütümüz saflarında görev almalarına imkân ve ihtimâl yoktur.

Elbette ki «örgütümüz oportünizmi, oportünizmle uzlaşanları ve uzlaşma eğilimi gösterenleri tasfiye ederek, kendisini arındırarak güçlenecektir.»

DUYURU

1 — Fikir Kulüpleri Federasyonu tüzük değişikliği yaparak «TÜRKİYE DEVRİMCİ GENÇLİK FEDERASYONU», —TDGF— Adını almıştır.

2 — Yapılan tüzük değişikliğine göre Federasyona öğrenci olmayan üye-lerden meydana gelen diğer devrimci dernekler de katılabilecektir.

3 — Üstünde FKF yazılı makbuzla geçerli değildir. Yanlarında bu makbuzlardan olan arkadaşların Merkeze iade etmeleri gerekmektedir. Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu

Adres: İnkılâp So. İnkılâp Ap.
No. 5/15 Yenışehir/ANK.

Japon halkı emperyalizme direniyor

İkinci Dünya Savaşı sonunda Japonya'ya giren ve bir daha da oradan çıkmayan Amerikan emperyalizmine yol gözük müştür. Gün geçtikçe yoğunlaşan anti-emperyalist gösteriler özellikle son hafta içinde yoğunlaşmıştır.

Amerika'nın Japonya'ya ait Okinawa adasını geri vermemek için diretmesi, Başbakan Eisaku Sato'nun Amerikayla yeni bir ittifak anlaşması imzalama çabaları Japonya'daki bütün millîci güçlerin bir araya gelmesine yol açmıştır.

Geçen salı günü doruğuna erişen gösteriler sırasında öğrenciler iki Amerikan üssüne saldırmışlar, Başbakanın evine molotof kokteyli atmışlar, çeşitli resini binalara saldırmışlardır. Japon toplum polisi gösteriler sırasında özellikle işçilerin öğrencilere katılmalarını önlemeğe çalışmış ama başarılı olamamıştır. İşyerlerinden erken çıkan işçiler de gençlere katılmış ve anti-emperyalist gösteri bir çılgın gibi büyümüştür.

Amerikan emperyalizminin azılı ajanlarını çatısı altında barındıran iktidardaki Hür Demokrat Parti merkezi de gösterilerin başlıca hedeflerinden biri olmuştur. Parti merkezi önünde çıkan çatışmalardan polis bir çok öğrenciyi yakalamıştır. Salı günkü olaylar sonunda yakalananların sayısının 400'ü aştığı bildirilmektedir.

Öğrenci liderleri gerici Sato rejimi Amerika ile işbirlikçiliği sürdürmeğe devam ettiği takdirde, 400 bin öğrenciyi gerilla savaşına sokacaklarını açıklamışlardır. Öğrenciler Sato'nun gelecek ay Amerikan liderleri ile Okinawa'nın geleceği konusunda pazarlıklara girişmek için Washington'a yapacağı geziyi erdememesini istemektedirler.

Çin - Sovyet sınırı görüşmesi

Uzun bir süredir çeşitli çatışmalara yol açan Çin - Sovyet sınır anlaşmazlığının çözümlenmesi yolunda somut bir adım atılmış ve her iki ülkenin Dışişleri bakan yardımcılarının Pekin'de görüşmelere başlamışlardır.

20 Ekim'de başlayan görüşmelere Çin Dışişleri bakan yardımcısı Şiao Kueng Hau ile Sovyet Dışişleri bakan yardımcısı Kuznetsov katılmaktadır.

Görüşmelerin başlayacağını resmen açıklanmasından sonra her iki ülkede sürdürülen karşılıklı suçlamalara son verilmiştir.

Gizli olarak yapılacak görüşmelerde ticari konularda ele alınması beklenmektedir.

Libya'da

emperyalizmin günleri sayılı

Libya'daki askeri yönetimin başı Muammer el-Kaddafi, ülkede bulunan yabancı üsslerin boşaltılması için anlaşmaların bitiş tarihi olan 1971'e kadar beklemenin zorunlu olduğunu söylemiştir.

İhtilâl Konseyi Başkanı el-Kaddafi ülkedeki üsslerin er geç boşaltılacağını, emperyalistlerin buna karşı koymaya kalkması ha-

linde silâhlı bir çatışmaya bile girişebileceğini söylemiştir.

Genç lider, aynı zamanda, Libya'nın geri kalmışlıktan kurtarılabilmesi ve ülkede sosyal adaletin sağlanabilmesi için sosyalizme gidileceğini açıklamıştır.

Libya'nın emperyalizm karşısındaki kararlı tutumu ve sert direnişinin kısa bir süre içinde diğer Arap ülkelerine de örnek olması ve her iki ülkenin Dışişleri bakan yardımcılarının beklenmektedir.

Yeni bir darbe

Somali

Az gelişmiş ülkelerdeki darbeler zincirine bir yenisi katıldı ve Somali'de silâhlı kuvvetler ve polis birlikleri yönetime el koydular. Geçtiğimiz Salı (21 Ekim) sabahı girişilen darbe Somali Cumhurbaşkanı Şermarke'nin öldürülmesini izlemiştir.

1 Temmuz 1960'daki bağımsızlıktan bu yana Somali'nin yönetimine büyük ölçüde katkıda bulunan şermarke gerek sosyalist gerekse

de emperyalist ülkelere karşı görünüşte bağımsız bir politika gütmüştür.

1964'e kadar başbakanlık görevini elinde bulunduran Şermarke bu tarihte yapılan seçimlerde Cumhurbaşkanı Abdullah Osman tarafından görevinden uzaklaştırılmışsa da 1967'de yapılan seçimleri kazanarak iktidara oturmuştur. Şermarke, başbakanlık yaptığı süre içinde Moskov, Pekin, Washington ve Longra'yı ziyaret etmiş ve bütün bu ülkelerden kredi almayı başarmıştır.

Şermarke ve Başbakan İbrahim Egal, 1967'den sonra ülkenin kaderini tam olarak ele geçirmişlerdir. Şermarke - Egal ikilisi dış politikada önemli bir değişiklik yaparak, o güne kadar toprak istekleri yüzünden çatışma halinde buldukları komşuları ile iyi ilişkiler kurmayı başarmışlardır. Kenya ve Habesistanla yapılan bir dizi temastan sonra ikili ilişkiler daha düzgün bir hale gelmiştir.

Ancak Şermarke ve Egal'in içeride izledikleri politika geniş tepkilere yol açmıştır. Özellikle iktidarda bulunan Somali Gençlik Birliğinin geçen yıl yapılan seçimlerde 123 sandalyeden 122'sini ele geçirmesi karşısında muhalefet partileri tarafından bir direnme hareketine girişilmiştir.

EMPERVALİZME KARŞI DÜNYA HALKLARI

■ Gericilerin yanı sıra 14.000 Amerikan askerine karşı çarpışmakta olan kahraman Laos halkının ulusal kurtuluş mücadelesinin öncüsü Laos Vatan Cephesi Merkez Komitesi Başkanı Prens Suvanna Vong, Laos'un bağımsızlığının 24. yıl dönümü nedeni ile bir mesaj yayınlamıştır.

Suvanna Vong, Laos halkı ile Amerikan emperyalizmi ve uşakları arasındaki ölüm - kahım savaşını çok önemli bir döneme girdiğini belirtmiştir. Ülkenin iç ilişkilerinin millîcilerden yana olduğunu silâhlı kuvvetlerin güçlendirilmesini istemiştir.

Vong, mesajının sonunda, «Amerikan emperyalizmi ve uşakları ülkeden atılınca ya kadar savaşmaya kararlıyız» demektedir.

■ Boliviya'da bir süre önce iktidarı ele geçiren General Candia yönetimi Amerikan Gulf Oil şirketini devletleştirmiştir. Silâhlı kuvvetlere bağlı birlikler şirketin tesislerini zorla işgal etmişler ve şirkete ödenecek karşılığı tesbit edilerek özel bir komite kurulmuştur. General Candia, radyodan yaptığı bir konuşmada şirketi askeri yönetime şantaj yapmakla suçlamıştır. Resmi açıklamadan sonra sokaklarda gösteri yapan halk, ülkedeki Amerikan barış gönüllülerinin ve Amerikan askerlerinin de Boliviya'dan çıkartılmasını istemiştir. Gösteriler sırasında Boliviyanın sosyalist ülkelerle iyi ilişkiler kurmasını isteyen pankartlar da taşınmıştır.

Gulf Oil Boliviya'da çalışma iznine sahip olan tek yabancı şirkettir.

■ Zambia'da da hükümet ülkede çalışan iki yabancı petrol şirketinin hissesinin % 51'ine el konulduğunu açıklamıştır. Zambia Devlet Başkanı Kenneth Kaunda Shell ve BP Petrol şirketlerinin % 51 hisselerine el konulmasının yanı sıra bütün petrol kuyularının mülkiyetinin de devlete geçtiğini bildirmiştir.

■ Atina'da faşist albaylar yönetimi ne karşı direnme gittikçe genişlemektedir. Vatan Cephesi örgütü son bir hafta içinde Yunanistan'ın çeşitli şehirlerinde bomba patlatmıştır. Bombalardan üçü, faşist rejimin başı Amerikan uşağı Papadopoulos'un Atina'dan Selânik'e giderken izliyeceği yol üzerinde patlatılmıştır. Ancak Papadopoulos suikasttan sıyrılabilmştir.

Atina'daki yabancı gazetecilere telefon eden bazı kimseler bu bombaların 28 Ekim'deki Yunan Ulusal Bayramı sırasında yapılacak genel gösterinin ön hazırlığı niteliğini taşıdığını açıklamışlardır.

■ Güney Kore'de emperyalizmin azgın uşağı Park Çun.Hii'yi hukuki oyunlarla iktidarda tutabilmek için girişilen anayasa değişikliği için yapılan halkoylamasında da sandıktan emperyalizm çıkmıştır. Park Çun Hii, yalnızca kendisinin bir defa daha seçime katılabilmesi ne imkân verecek Anayasa değişikliğini kabul ettirmekle kalmamış, muhalefet partileri aleyhindeki bazı kanun tasarılarını da bu halkoylamasında onaylatmıştır.

Şermarke'nin geçen hafta bu direnme hareketinin yoğun olduğu bölgeye yaptığı ziyaret sırasında bir polis memuru tarafından öldürülmesi dikkati çekmiştir. Cinayetle sonra kurulan bir hükümet komisyonu suikast siyasi nedenleri olmadığını açıklamışsa da kafalardaki şüpheler dağılmamıştır.

Öte yandan, 21 Ekim'deki darbeden hemen sonra Şermarke'nin politikasına bağlı kalınacağı açıklanması, ancak Şermarke'nin ideal arkadaş İbrahim Egal'in tutuklanması Şermarke'nin partisinin kesin çoğunluğa sahip bulunduğu parlamentonun dağıtılması, Anayasa'nın yürürlükten kaldırılması diğer ilgi çekici noktaları meydana getirmektedir.

Nüfusunun % 90'ının göçebe hayatı sürdüğü, kapitalizm öncesi üretim biçimlerinin ege men olduğu Somali'deki darbenin niteliğinin tam olarak kavranabilmesi için daha bir süre beklemek gerekmektedir.

Sovyet Uzay denemesi başarı ile sonuçlandı

Sovyetler Birliğinin uzayda bir platform kurabilmek için ön denemeleri gerçekleştirmek amacı ile geçen hafta başlattıkları deneme başarı ile sonuçlanmıştır. Denemeye katılan Soyuz 6, Soyuz 7 ve Soyuz 8 adlarını taşıyan araçlar birer gün ara ile dünyaya dönmüşlerdir.

İlk defa üç aracın birlikte uçuşunu ve uzayda yedi kozmonotun bir araya gelmesini sağlayan denemede ayrıca uzayda çeşitli maddenlerin soğuk kaynakla birleştirilmesi yolunda denemeler de yapılmıştır.

Yapılan açıklamalara göre Sovyetler Birliği uzay adamlarının çok yakında dünya çevresinde büyük bir uzay istasyonu kurmaları beklenmektedir. Sovyetler Birliğinin uzay programına göre, aya ve diğer gezegenlere yolculuk bu uzay istasyonundan fırlatılacak araçlarla yapılacaktır.

Çin'in yeni sanayi politikası

Çin Komünist Partisinin resmi gazetesi Kızıl Bayrak, herhangi bir istilâ tehdidine karşı, sanayi tesislerinin değişik bölgelere yayılması çağrısında bulunmuştur.

Pekin devrim komitesi tarafından yazılan yazı Pekin radyosunda da yayınlanmıştır. Yazıda herhangi bir saldırı tehdidine karşı sanayi bütünü ülkeye yayılmasının büyük manevra yeteneği sağlayacağı belirtilmektedir.

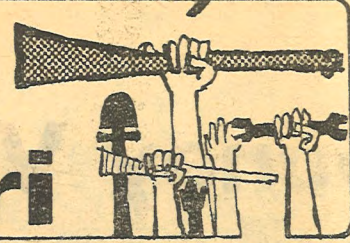
„Bütün ülkeye yayılmış küçük, güvenilir üsler, sayesinde ulus daha fazla hareket serbestisine sahip olacak ve her bölge bağımsız çarpışacak, düşmanı yenebilecek ve nihai zafere kadar beslenme sıkıntısı çekmeyecektir.

Yeni sanayi politikasının bir diğer ilkesi de nüfusun ani ihtiyaçlarının karşılanabilmesi için mahalli hafif sanayiye ve tarıma önem vermektedir. Ayrıca bu mahalli ekonomik birimlerin çalışmalarının sonucunda yapılacak „artı“ değerinin bir kısmı ağır sanayi kurulmasında kullanılacaktır.

Kızıl Bayrak'daki yazıda bu önemli taktilerin kültür ihtilalinden önce ihmal edildiği belirtilmekte, bu yüzden de büyük sıkıntı çekildiği hatırlatılmaktadır.

yaşasın

halk
Savaşının zaferi

ANGOLA GERİLLALAR KOLON YEL BİRLİKLERİ SÖKÜP ATIYORLAR

Malenje'nin geniş alanlarında ve diğer eyaletlerde etken olan Angolalı gerillalar, geçen birkaç ay içinde peşpeşe hücumlarla A. B. D. nin arkaladığı Portekizli Kolonyel birliklere karşı yeni başarılar elde etmişlerdir.

Angolanın tam bağımsızlığı için millî birlik (UNITA)'nın yayınladığı resmi bir tebliğ göre UNITA'nın yönettiği gerillalar Nisan ve Mayıs başında yapılan savaşlar da 60 düşman birliğini yerlerinden söküp atmışlardır. Tebliğde belirtildiğine göre 6 Nisanda Malenje eyaletinde faaliyette bulunan gerillalar Portekiz kolonyel birliklerinden bir konvoyu tuzağa düşürmüşlerdir. 4 Mayıs'ta gerillalar Unpulu'daki Portekiz Kolonyel garnizonuna saldırmışlardır.

MOZAMBİK

Mozambik yurtsever silâhlı kuvvetleri tarafından yayınlanan resmi bir tebliğ göre Mart, Mayıs ayları arasında Çata Del Gada ve Niassa eyaletinde Mozambik Silâhlı Kuvvetleri 82 Portekiz Kolonyel birliğini öldürmüşler sekiz düşman askeri taşıt aracını havaya uçurmuşlar ve bir düşman üssünü tahrip etmişlerdir.

Nisandaki silâhlı çatışma eyaletin başkenti villa Cahal'in dolaylarına kadar yayılmıştır.

Cato Delgado da Portekiz kolonyel birliklerine bir çok hücumlarda yurtsever silâhlı kuvvetler son sıralarda Namruca'nın müstahkem bir düşman köyüne saldırmışlardır.

DHOFAR GERİLLALAR SALDIRGAN İNGİLİZ B/RLİKLERİNE DARBELER İNDİRİYOR

Dhofar gerillaları son sıralarda İngiliz kolonyel birliklerine ve ücretli askerlerine karşı hücumlarını yoğunlaştırmışlardır.

30 Mayıs'tan 21 Hazirana kadar geçen süre içinde düşman karakollarına ve haberleşme merkezlerine yaptıkları hücumlarda İngiliz kolonyel birliklerine 3 subayda dahil olmak üzere 40 düşman askerini öldürmüşler ya da yakalamışlardır. Aynı zamanda gerillalar haberleşme hattı boyunca 9 düşman taşıt aracında imha etmişlerdir.

KOLOMBİYA HALK KURTULUŞ ORDUSU YİĞİTÇE MÜCADELE ETMEKTEDİR

Ülkenin kuzeybatı bölgesinde gerilla savaşı yürüten Kolombiya Halk Kurtuluş ordusu, bu yılın ilk dört ayı içinde, gerici hükümet birliklerine karşı yığıtçe bir çok savaş vermiştir.

Halk kurtuluş ordusunun çatışmaları, Kolombiya Halk Kurtuluş ordusunun organı El Ejercito Popularde Libberacion'da yayınlanmaktadır. 23 Nisanda gerilla savaşçıları gerici birlikler tarafından karşı devrimci gayeler için kullanılan beş büyük çiftliğe hücum etmişlerdir. Gerillalar iğ reng suçlar işlemiş bir çok karşı devrimciyi öldürmüşler geniş miktarda silâh ele geçirmişler ve Latifundiya topraklarını fakir köylülere dağıtmışlardır.

Kolombiya Halk Kurtuluş Ordusu, savaşçılarına son sıralarda yürürlüğe giren „Halk Kurtuluş Ordusu Ahlak Yasasına“ sıkı sıkıya uymalarını emretmektedir. Yaşa Halk Kurtuluş Ordusunun „en zengin güç aynağının kitlelerle kopmaz bağlar“ kurmada olduğunu belirtmektedir.

KONGO YURTSEVER SİLÂHLİ KUVVETLER YENİ ZAFERLER KAZANDI

Ülkenin kuzeydoğu kesiminde kararlı bir mücadele yürüten Kongo Yurtsever silâhlı kuvvetleri ABD emperyalizminin maşası Mobutu kliğinin kukla ordusuna karşı gerilla faaliyetlerini yoğunlaştırmaktadırlar. 22 temmuzda bir düşman kamyonunu Buria ve Kasenye arasındaki ekspres yol üzerinde tuzağa düşürerek iki düşman askerini öldürmüşlerdir.

25 temmuz yurtsever silâhlı kuvvetler Boga kesiminde kukla ordunun bir birliğini tuzağa düşürerek 10 düşman askerini öldürmüşler ve ABD yapımı 6 silâhı ele geçirmişlerdir. 27 temmuz gecesi kukla orduya aynı bölgede tekrar saldırmışlardır.

Yurtsever silâhlı kuvvetler köylerde kitlelerle bağlarını geliştirmekte ve gerilla üsleri kurmaktadır.

Güney Vietnam Kurtuluş Cephesi başkanı Nguyen Huu Tho konuşuyor

Amerikan emperyalizmine karşı yıllar yılı mücadele veren ve Güney Vietnam topraklarında işbirlikçileri aracılığıyla kök salmak isteyen Amerikan emperyalizminin yerinden söken, adım adım geriletken ve savaş alanından kaçmak zorunda bırakan kahraman Güney Vietnam halkının yiğit önderinin adını uzun bir süre kimse öğrenememiştir. Güney Vietnam halkının anti-emperyalist mücadelesinin başını çeken Ulusal Kurtuluş Cephesi Merkez Komitesi başkanı olan Nguyen Huu Tho'nun adı son bir kaç yıldır, emperyalist basın bile başlıklarında yer alıyor.

Huu Tho, kısa bir süre önce Güney Vietnam Geçici İhtilal

hükümetini kurarak anti-emperyalist mücadelesindeki kararlılığını ortaya koyan halkın düşünceleri geçenlerde açıkladı. Güney Vietnam halkının baş düşmanı Amerika'nın en ünlü haftalık dergilerinden Newsweek'de yer alan bu açıklama Vietnam'da yürütülmekte olan mücadeleye ışık tutacak niteliktedir.

Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi Merkez Komitesi Başkanı ve Güney Vietnam Geçici İhtilal Hükümeti Danışma Kurulu başkanı Nguyen Huu Tho'nun bu önemli konuşmasından bazı parçaları veriyoruz:

Amerika Birleşik Devletleri üzerine:

«Ulusal Kurtuluş Cephesinin ileri sürmüş olduğu on temel nokta üzerinde neden bir anlaşmaya varamayalım? İleri sürmüş olduğumuz bu noktalardan kesinlikle taviz vermeyeceğiz. Bunu pek çok defa söyledik: Amerikan askerlerinin tümü Güney Vietnam'dan çekilene kadar savaşaacağız. Bunu, bütün Dünya biliyor. Fakat, Amerikalıların Güney Viet-

Paris görüşmelerinde FNL delegesi Nguyen Thi Binh.

nam'dan çekilmekle onurlarından birşeyler kaybetmelerini istemiyoruz. Bunun dayandığı haklı, akla uygun nedenler vardır ve biz de böyle birşeyi yaptırmaya çabalamıyoruz. Amerikalıların Güney Vietnam'dan çekilebileceklerine ve yine de onurlarının kırılmayacağına inanıyoruz.»

Ulusal Kurtuluş Cephesi üzerine:

«Güney'de savaşı neden kazanacağımızı biliyor musunuz? Bunun en büyük nedeni, bizim sistemimizde, her birliğin, her kıtanın her bölgenin büyük çapta askeri özerkliğe sahip olmasıdır. Her birlik kendi planlarını kendisi hazırlar, kendi mahalli insiyatifini tesbit

eder. Fakat kukla birlikleri (Tho'nun Güney Vietnam ordusu için kullandığı terim) kendilerine ancak yüksek kumandanlardan emir geldiği zaman harekete geçerler ya da faaliyete girişirler. Onlar yalnız ve yalnız emirleri yerine getirebilirler. Bunun sonucu olarak da hiç biri ne yaptığını, ne için savaştığını bilmemektedir.»

Saygon üzerine:

«Kukla hükümet, ülkenin yabancıların egemenliği altına girmesine izin vermiştir. Hatta şimdi, Saygon'daki bazı okullarda İngilizce, öğretim dilidir. Emperyalizm ve uşakları bizi, kendi geleneklerimizden, kendi köklerimizden ayırmaya çalışmaktadırlar. Maaş mafihi, şunu da itiraf etmem gerekir ki, cephenin marksist ideolojisi, Saygon'daki birçok küçük burjuva aydınını ve öğrenciyi ürkütmektedir.»

Güney'deki B'52 bombardımanları üzerine:

«Şimdi, bir süreden beri, kurtarılmış alanlarda (Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin denetimi altındaki bölgelerde) hiçbir ziyaretçi kabul edemiyoruz, çünkü onların güvenliğini garanti edemiyoruz. Amerika Birleşik Devletleri muazzam bir güce sahiptir ve bu B-52 uçaklarının saldırıları korkunç, dehşet vericidir. Fakat şüphesiz, bu bombardımanlara kar-

Kurtuluş cephesi savaşçıları saldırgan uçaklara ateş açıyor

şı dahi, bizler, hayatımızı devam ettirme yollarına sahibiz.»

Vietnam'ın birleştirilmesi üzerine:

«Biz birleşme için acele etmiyoruz. Birleşmenin gerçekleştirilmesi çok zaman almaktır, bizler sabırlı insanlarız. Fakat, herşeyden önce, işe Kuzey ile eşit temeller üzerinden ekonomik ve kültürel ilişkiler kurmakla başlamayı tercih ederiz. Tarafların birbirlerine baskı yapmalarını gerekir.»

Savaşçılar bir dereyi geçiyor.

TÜRK SOLU : Haftalık Gazete * Sahibi : Şerif Tekben * Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : Bora Gözen * İdare Yeri, Yazışma ve Abone Adresi : Divanyolu Cad. No. 83/3 - Sultanahmet/İstanbul, Telefon : 27 39 61 * Ankara Temsilciliği : Ahmet Say * Dizgi : Yüksel Baskı :

Dilek Matbaası * İstanbul Dağıtımı : Fuat Büte, Ankara Caddesi No. 34, Tel.: 27 89 49 * Anadolu Dağıtımı : GA-ME-DA * Yıllık Abonesi : Yurt İçi 40 TL., Avrupa Uçak : 80 TL., Amerika Uçak : 170 TL., * İlan San.: 20 TL., Yayın İlanları yüzde elli indirimlidir.